

Serie nouă
aprilie 2010

4

(CVI)

36 pagini

9 lei

Am

MUZICALĂ ACTUALITATEA

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA



Din sumar:

*Premiile U.C.M.R.
Chopin la Ateneul Român
Despărțiri
Eurovision
Opera comică pentru copii
Premieră la "C. Tănase"*

În imagine: Mihaela Stănculescu-Vosganian
câștigătoare a Premiului UCMR
la secția simfonică

Muzică și viață

Liviu DĂNCEANU

Muzica și viața nu sunt câtuși de puțin ostile una alteia, între ele nu se cascadează falii semnificative, ci numeroase pârelazuri, chiar dacă uneori ele par fragile. Există, e-adevărat, tentația de a confunda omul și opera, o ispită de multe ori netrebnică și falacioasă. Dimpotrivă, ispita de a confrunta realitatea sonoră cu realitatea înconjurătoare este, cel puțin în ziua de azi, un act necesar și salutar, dacă nu chiar o virtute care, date fiind circumstanțele actuale, izvorăște din curajul mărturisirii. Nu întotdeauna muzica este un produs al vieții; viața însăși e o consecință și o componentă a unei modalități de ființare sonoră.

Pedagogia muzicală, ca și orice pedagogie existențială, nu trebuie să predea un sistem (de organizare), ci o libertate (de mișcare). Discipolul, dăruit cu minte și judecată (Urteilskraft), nu vine la maestru să ia notițe, să buchisească partituri ori volume de muzicologie, ci să-și limpezească gândurile și să-și uzurpe ignoranța. Însăși educația muzicală, prin excelență vocațională, aidoma educației generale, presupune două faze: ucenicia și călătoria. Ucenicia (școala) se cade a fi organizarea forței de invenție (or nu un creuzet în care pui copilul ca pe un aluat la dospit și pe care învățătura îl rumenește, iar părinții și-l iau înapoi gata copt). Călătoria (viața) primenește, ațâță, dezvăluie, înțelepțește și creează o stare de spirit deschisă, receptivă. Ne ieșirea în lume poate fi considerată ca o lipsă gravă, ca un soi de infirmitate, o dovadă de neîmplinire, de ce nu, chiar de eșec. Mai ales că în acest caz ne ieșirea e sinonimă cu ne intrarea. Călătoria devine astfel mai puțin un lux ori o fantezie, și mai mult o necesitate asumată. Așa cum ne asumăm, bunăoară, codurile unui comportament existențial și regulile unei conduite creatoare. Dar, dacă de primele norme ne ținem cu strășnicie și, uneori, cu dificultate, de canoanele muzicale un artist autentic tinde să se elibereze nu spre a se sălbătici, ci pentru a edulcora sălbăticia unei ordini infailibile. În viață, Calea, Adevărul se exprimă ireductibil prin unicitate, definind biruința, împlinirea. O creație muzicală însă, oricât ar sta sub semnul desăvârșirii, tot înfrângere e la o adică, deoarece stă sub semnul limitării și renunțării: mă rezum la o singură variantă, optez pentru una dintre infinitele paradigme posibile. Selecția operează de cele mai multe ori crud, implacabil. Totodată însă ea ne face responsabili. Viața și muzica nu pot fi trăite prin reprezentanți, pentru că ele sunt implicările noastre nemijlocite în treburile cetății ca scop esențial al devenirii personale. Persoana e opusă individului și masei. Din nefericire, lumea în viteză de astăzi omite tot mai frecvent existența persoanei, exacerbând prezența individului și a masei, uitându-se mult prea ușor că deplina existență, ca și marea muzică e, neîndoios, personalizată. Creația muzicală,



© Mihai Cosma, 2007

de pildă, e un personaj complex; la fel ascultătorul și, nu mai puțin, actul receptării. Audiția e calea prin care publicul-personă stă la taifas cu compozitorul-personă. De aici dulceața extraordinară și unică a spectacolului sonor: această relație de tip eu-tu dintre emițător și receptor – cel din urmă ne confruntându-se cu o entitate abstractă, cu un Tot nenumit și anonim, ci se află în fața unui personaj căruia i se poate adresa nemijlocit într-o atmosferă de intimitate, încredere și revărsare de sine. Iar mesajul pe care autorul îl trimite în eter nu se va pierde printre infinituri și abstracțiuni ori pure idei, ci va fi recepționat de o Persoană. E un fel de a pune

simțul eroic mai presus de simpla inteligență și îndemânare ori rețeta ideală prin care persoana nutrește personalitatea, ajungându-se la acea individualitate ce refuză topirea în colectiv. Viața și muzica invită la a fi durate cu personalitate. Și nu cred că e frumos să le refuzăm invitația.

DIN SUMAR

Premiile Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România	2-4
Balet la Sibiu	6
Muzica lui Aurel Stroe	7
Liturghier inedit	8
Chopin la Ateneul Român	9
Despărțiri	10-11
Concerte sub... lupă	12-13
Vox Maris	14
Universitaria	15-16
Punctul pe jazz	18-19
Eurovision	20-21
Șlagăre la "Tănase"	22-23
Calendar muzical - aprilie	26
Mircea Florian	27
Flash intern	30
Opera comică pentru copii	33
Discuri	34-35



Mihaela Vosganian

PREMIILE Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România pe anul 2009

PREMIUL PENTRU LUCRĂRI
CONCERTANTE

Mihaela Vosganian - *Ciaccona
con canone*
pentru vioară, orchestră și sunete
procesate

PREMIUL PENTRU LUCRĂRI
CAMERALE

Livia Teodorescu
Chanson d'automne – lied pe
versuri de Paul Verlaine
S'amor non e - lied, sonet
Petrarca



Livia Teodorescu



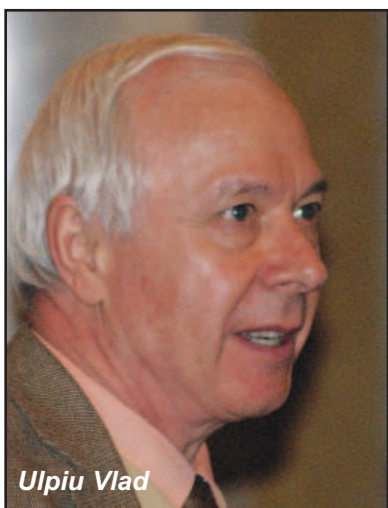
Costin Miereanu



Constantin Andreoiu

PREMIUL PENTRU LUCRĂRI
ELECTRONICE

Ulpriu Vlad
Prin sunetele privirii
pentru violoncel și bandă



Ulpriu Vlad

PREMIU SUCURSALEI CLUJ
Ede Terenyi

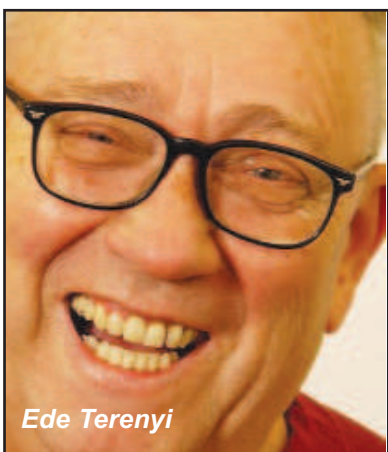
Mahabharata - mono-operă



Irina Odăgescu

PREMIUL PENTRU CREAȚIA UNUI
AUTOR DIN DIASPORA

Costin Miereanu
- *Simfonia a III-a* pentru cor și
orchestră
- *Concert pentru vioară și
orchestră*



Ede Terenyi



Felicia Donceanu



Cornel Fugaru

**PREMIUL
PENTRU MUZICĂ DE FANFARĂ**

Constantin Andreoiu
Triptic Simfonic

**PREMIUL
PENTRU LUCRARE CORALĂ AMPLĂ**

Irina Odăgescu
Timpul pământului
– simfonie corală pentru cor mixt,
recitator și percuție, versuri
Octavian Goga



Florin Bucescu



Dan Ștefănică

**PREMIUL
PENTRU MINIATURĂ CORALĂ**

Felicia Donceanu – *Potentissimo
Dio* – imn pentru cor mixt a cappella,
versuri Petru Cercel (sec.XVI)



Daniela Caraman

**PREMIUL
PENTRU MUZICĂ UȘOARĂ**

Cornel Fugaru
Mi-e dor - versuri Mirela Fugaru

PREMIUL PENTRU MUZICĂ DE JAZZ

Dan Ștefănică
*Cântec de leagăn, Pădure
tropicală, Madeira*



Viorel Gavrilă

PREMIUL PENTRU SPECTACOL MUZICAL

Viorel Gavrilă
Bonsoir Paris - cabaret muzical, text
Mala Bărbulescu



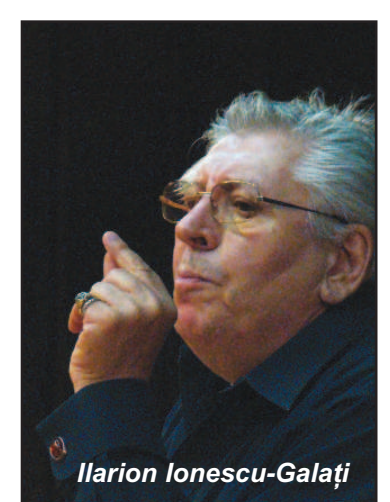
Dan Buciu



Constantin Tufan Stan

PREMIUL PENTRU ISTORIOGRAFIE

Constantin Tufan Stan
- *György Kurtág. Reîntoarcerea la
matricea spirituală*
- *Victor Vlad Delamarina și familia
sa. Contribuții biografice*



Ilarion Ionescu-Galați



Cornel Groza

PREMIUL PENTRU BIZANTINOLOGIE

Florin Bucescu – *Cântarea psaltică în manuscrisele moldovenești din sec. XIX. Ghidul manuscriselor psaltice - Moldova, sec. XIX*

PREMIUL PENTRU PUBLICISTICĂ

Daniela Caraman Fotea

**PREMIUL
PENTRU CREAȚIE DIDACTICĂ**

Dan Buciu - *Muzicanții din Bremen*
poveste muzicală pentru recitator și pian la patru mâini

PREMIUL PENTRU ACTIVITATEA DIRIJORALĂ

Ilarion Ionescu-Galați

PREMIUL PENTRU MAESTRU AL ARTEI DIRIJORAL-CORALE

Cornel Groza

PREMIU PENTRU ARTĂ INTERPRETATIVĂ

Aurelian Octav Popa



Aurelian Octav Popa

**PREMIUL PENTRU
FORMAȚIE CAMERALĂ**

**Ansamblul „Ars Nova”
din Cluj,
dirijor Cornel Țăranu**

**PREMIUL PENTRU
PROPAGAREA MUZICII
ROMÂNEȘTI
PESTE HOTARE**

Violeta Dinescu

**MARELE PREMIU -
VASILE
TOMESCU**



Cornel Țăranu



Violeta Dinescu



Vasile Tomescu

Dumitru Capoianu și Variațiunile sale

Petre CODREANU

Una dintre căile care duc spre o (mai) bună cunoaștere, promovare și apreciere a muzicii românești este preluarea acesteia în repertoriul interpreților străini. La început un act convențional, acesta se impune (evident, dacă are valoare intrinsecă și răspunde așteptărilor – deseori curiozității – și corespunde preferințelor publicului internațional). Includerea piesei românești într-un program atractiv joacă, de asemenea, un rol important. Să luăm, de exemplu, concertele din 11/12 martie ale Filarmonicii



„George Enescu”. Programul a fost dirijat de Ronald Zollman, solist a fost Dominique Merlet, ambii cunoscuți și îndrăgiți de publicul Ateneului Român. Ce poate fi mai tentant decât *Patetica ceaikovskiană* și Concertul schumanian pentru pian, cu premisa unei interpretări cu mult deasupra mediei (puneți, vă rog, semnul întrebării) Piesa românească a fost aceea a unui muzician consacrat de decenii – *Variațiuni cinematografice* pentru orchestră mare. Ca toată muzica scrisă de Dumitru Capoianu – de la debut până la cea din urmă încredințată execuției publice; de la cea pentru film sau teatru, pentru ansambluri instrumentale sau vocale (mari ori mici), pentru formații clasice sau cu utilizarea tehnicilor electronice audio – și *Variațiunile* stau mărturie a talentului, culturii profesionale și măiestriei compozitorului, mereu egal cu el însuși și, totuși, mereu cu aspecte felurite ale modului de modelare a materiei sonore. Deși vechi de peste patru decenii, Variațiunile au aceeași nefanată prospețime – în invenția melodică, în diversitatea armonică, în soliditatea arhitectonică și în fantezia coloritului orchestral. Ronald Zollman a luat cunoștință de substanța lucrării și i-a pătruns textura, redând-o cu suculență și strălucire. Nu știm dacă o va programa în concertele pe care le va dirija frecvent prin patru continente, dar nu ne îndoim că în memoria sa rămâne succesul de la București și convingerea că muzica noastră nu e mai prejos decât suratele ei europene.

Profităm de această ocazie pentru a marca, cu o nedreaptă și, sperăm, iertată întârziere, și intrarea maestrului Capoianu în “clubul patriarhilor”, odată cu schimbarea prefixului. Din toamna trecută compozitorul a trecut pragul a 80 de ani de viață, marcați de reușite, de împliniri, de succese, ani în care ne-a bucurat cu șăgălnicia sa, cu verva sa spirituală, iar intransigența și pasiunea sa ne-au fost, nu odată, exemplu. La mulți ani! (n. red.)

Un nou volum despre Chopin

Petre CODREANU

Lumea muzicală celebrează în acest an bicentenarul nașterii lui Frédéric Chopin. Marele romantic și inegalabilul poet al pianului (cum a fost denumit cu îndreptățire) are o cotă dintre cele mai înalte pe piața vieții culturale; muzica lui răsună pretutindeni și constant și în afara ocaziilor festive, pentru că are substanță, originalitate și rafinament. Pentru a marca evenimentul (22 februarie sau 1 martie – pentru public nu este atât de importantă data adevărată a ivirii lui pe lume), muzica chopiniană este prezentă în programe de concert sau recital, este obiect al dezbaterii în mediile profesionale. Și este, deopotrivă, obiect de cercetare muzicologică. În această ordine de idei este de semnalat apariția

(și lansarea, la București – la Universitatea Națională de Muzică – și la Ploiești – la Muzeul Memorial “Paul Constantinescu”) volumului *La pian cu Frédéric Chopin* de Carmen Manea. Autoarea este o pianistă cu o cunoscută și apreciată prezență concertistică și o la fel de solidă carieră pedagogică universitară. Volumul, consistent cantitativ (326 de pagini) și calitativ, este scos în excelențe condiții grafice și într-o ținută modernă exemplară de Editura Universității Naționale de Muzică București. Coperta este semnată de Mihai Cosma (muzicolog consacrat încă de la primele-i scrieri, dar și fotograf împătimit al evenimentelor și personalităților muzicale). Cartea prezintă interes atât pentru profesioniști (prin analizele pertinente ale creației), cât și pentru publicul meloman, datorită bogăției de informații și limbajului clar, fără excese terminologice de specialitate. Secțiunile mari sunt: Frédéric Chopin – o viață dăruită muzicii; Sonatele pentru pian; Lucrările concertante ale lui Frédéric Chopin;

Capodopere pianistice chopiniene; Epilog. Cea din urmă cuprinde – între altele – subcapitole interesante, cu valoroase aspecte inedite, contribuție personală demnă de apreciat a autoarei: Reverberații chopiniene în creațiile altor compozitori; Transcripțiile unor creații chopiniene; Creații românești care amintesc genurile muzicale chopiniene; În fine, cuprinzătoarea bibliografie ne învederează strădaniile autorilor români care s-au aplecat asupra vieții și creației marelui muzician polonez: Theodor Bălan, Lavinia Coman, Nina Vieru, dar și a altora care au abordat probleme tangente cu subiectul (George Bălan, Ada Brumar, Emanoil Ciomac, Grigore Constantinescu, Octavian Lazăr Cosma, Liviu Dănceanu, Dan Dediu, Cella Delavrancea, Alexandru Leahu, Gheorghe Merișescu, Valentina Sandu-Dediu, Ioana Ștefănescu, la care s-ar putea adăuga literați, esteticieni, istorici, filozofi). Întru totul, o carte de căpătâi, adusă la zi, utilă oricui este interesat de generosul subiect.

La Sibiu: Noaptea Walpurgiei (și) o Gală de balet

Doina MOGA

Faptul că în acest moment confuz și descurajant al vieții publice românești Teatrul de Balet din Sibiu dă o discretă dar fermă lecție de profesionalism, altruism și sens al istoriei este benefic, iar talentul și pasiunea componentelor lui ocupă deja un important loc în cartea de vizită a orașului. De aceea, la fiecare spectacol al lui, fie că e clasic, modern sau cu tentă folclorică, vin cu crescândă plăcere, mai ales că, fără exagerare, este singurul teatru, la ora actuală, unde odată cu ridicarea cortinei dispăre orice urmă de disconfort, lăsând loc dorinței ca durata lui să fie mai lungă. Așa s-a întâmplat și acum, pe 4 martie, când am urmărit sub un titlu – cam banal – Gală de balet, o fermecătoare seară, structurată pe două părți distincte, cu piese de recital din repertoriul baletelor celebre sau mai puțin cunoscute (partea I) și o premieră (în partea a II-a). Deștept gândit, spectacolul a oferit fiecărui membru al companiei prilejul de a se manifesta solistic, de a-și arăta evoluția și de a câștiga experiență scenică, fani și aplauze, ceea ce din start ne arată grija, respectul și responsabilitatea pe care tandemul director – regizor Ovidiu Dragoman, respectiv Valentin Barteș îl au pentru acești tineri, motivați astfel la rândul lor să răspundă tot cu respect și profesionalism. Toți au fost buni. Mi-au plăcut chiar și stângăciile lor, parate cu dibăcie, ceea ce a făcut ca experiența și notorietatea celor doi invitați speciali,



Ovidiu Matei Iancu și Adina Tudor să nu umbrească dăruirea, devotamentul și bucuria lor de a dansa. Fiecare s-a remarcat prin ce are mai particular: siguranță în poante și tehnică (Laura Cristea), prezență scenică și o linie frumoasă a brațelor (Alexandra Nicoară Rus), viteză și nerv (Isabela Buluca, Takahiro Tsubo și Claudiu Buldan), eleganță și plutire (Andreea Jura) etc. Foarte frumoasă coregrafia lui Karen Savage, care a adus un suflu nou prin simplitate, acuratețe și ritm calibrat, fericit și duos reliefate de Jelena de Broeck, Annika Parvianainen și Aleisha Gardner. Dar în mod deosebit mi-a reținut atenția premiera din partea a II-a. Și esență și sugestie și tehnică și expresivitate și nuanță și foc,

Noaptea Walpurgiei este un balet surprinzător, relevant și coerent, cu o asimetrie deja specifică coregrafului. Este într-o continuă mișcare, fără aglomerări și fără goluri, imaginativ, cald și captivant. Dacă s-ar face stop-cadruri din fiecare secvență a lui, ar ieși o interesantă expoziție de tablouri renașcentiste, din care transpare bun gust, finețe, multă viață și energie calmă benefică, în ciuda fragmentului din binecunoscutul subiect faustian. Interpreții au fost impecabili în evoluția lor expresivă și au rezonat la

același diapazon cu partitura originală coregrafică a lui Valentin Barteș, dezvăluind spectatorilor o largă gamă de stări sufletești, îmbrățișată de cea complexă a vocabularului dansant. Vedeta incontestabilă a premierei, ca și a Teatrului, de altfel, Reina Amakasu a uimit din nou prin gingășie, feminitate, drăgălășenie, tehnică și siguranță, iar viteza, mobilitatea și ingeniozitatea mișcărilor cuplului Valentin Barteș-Isabela Buluca și prezența scenică ce câștigă în prestanță cu fiecare apariție a lui Dan Haja întregesc tabloul. Cât despre costume, ce să mai spun, sunt semnate de aceeași Carmen Siminie, care surprinde prin compoziție, nuanțe și un design perfect încadrat în epocă. Revăzând Teatrul de Balet din Sibiu cu al lor spectacol, pot afirma că talentul, dar mai ales pasiunea lor pentru dans, într-un oraș demn, este o bună carte de vizită pentru România anulului 2010.

O enciclopedie a muzicii lăutărești

Lava BRATU

Într-o lume a îndepărtării de frumusețea vieții de zi cu zi, **Viorel Cosma** semnează impozantul volum **București, citadela seculară a lăutarilor români (1550-1950)**, o mărturie despre farmecul pierdut al muzicii lăutărești de altădată, despre un spațiu pitoresc și oameni care știu să trăiască plener. Apărută la Fundația Culturală Gheorghe Marin Speteanu, lucrarea se adresează muzicologilor, dar și publicului larg. A fost lansată în cadrul manifestării **București 500** - susținută la Muzeul de Istorie al Municipiului București și premiată (în februarie 2010) de revista **Magazin istoric**, în cadrul unei festivități organizată sub egida Băncii Naționale a României.

Volumul are aproape 600 de pagini și se prezintă cititorului cu eleganță. Aerul *retro* pe care îl respiră patina

coperților, cele 265 de reproduceri plasate în desfășurarea textului și atenția acordată de autor legendelor sunt elementele ilustrative de prim contact, care impresionează în mod plăcut. Grija pentru claritate reiese și din titlurile celor nouă capitole, astfel formulate încât să contureze o imagine asupra conținutului chiar de la simpla lor parcurgere.

Pe lângă *corpus*-ul propriu-zis, lucrarea mai cuprinde o prefață și un epilog scrise de autor, anexele, bibliografia, și postfața editorului.

Odată identificate, subiectele încep să deruleze ample cronologii și tematici. O întregă lume – cu evenimente, personaje și *zeitgeist*-ul său cultural – se înfățișează ochilor minții, asemeni unui film. Un film despre care Viorel Cosma spune că „mi-a dat o bucurie excepțională, pentru că am trăit și m-am transpus exact în vremea respectivă” (interviu acordat autoarei). La rândul său, cititorul rămâne cu impresia de carte scrisă empatic, cu căldura iubitorului de oameni talentați și autentici.

În această poveste a lăutarilor bucureșteni din toate timpurile întâlnim figuri din trecutul îndepărtat (vorbim de

secole) și mediu îndepărtat (zeci de ani), istoria oprindu-se, dureros, la moartea Mariei Tănase. Trimiterile ocazionale dincolo de această dată sunt întunecate. Capitolul patru, al cântecelor de lume și al manelei, vorbește în finalul său despre „libertatea de expresie intervenită după 1990”, despre „spiritul comercial al unor impresari” și despre teama de „manelizare” a culturii românești.

Tangențial, apar și referiri la „vecinii” din Moldova, Ardeal sau din Banat. Lăutarii bucureșteni sunt urmași și în drumurile dintr-o țară în alta, la curțile europene sau reprezentând România la expozițiile internaționale de pe mapamond, în elegantele restaurante ale societății mondene europene sau chiar în marile săli de concert ale lumii. Numeroasele aspecte apărute pe parcurs sunt ținute sub control de vigilența muzicologului care urmărește, asemeni unui detectiv, legitatea fenomenului lăutăresc, cu rolul său în animarea vieții sociale, în stabilirea relațiilor cu lumea muzicală internațională și în răspândirea cântecului românesc.

În paralel, se desfășoară viața personajelor istorice ale vremii, precum și

Cenaclurile SNR-SIMC: Muzica lui Aurel Stroe “Dorul de cer”

Petruța MĂNIUT

În seara zilei de 22 februarie 2010 s-au reluat cenaclurile SNR-SIMC unde am fost invitată, alături de muzicologul Octavia Dinulescu, să susținem o conferință despre muzica celui care ne-a onorat preocupările analitice: Aurel Stroe, plecat dintre noi acum aproape un an și jumătate. Compozitorul Sorin Lerescu a avut inițiativa, alături de colectivul de conducere al SNR-SIMC, de a pune în valoare muzica contemporană și prin aceste demersuri muzicologice.

Octavia Dinulescu a optat pentru prezentarea unor coordonate legate de teoriile care au alimentat creația marelui muzician român, cu binecunoscuta ei competență și precizie în acest domeniu. Într-un demers complementar, eu am avut privilegiul subiectivității pentru că – fără a mă îndepărta de muzica sa, am încercat să surprind în câteva cuvinte efemere sufletul domniei sale, așa cum am avut ocazia să îl cunosc în ultimii săi 15 ani de viață. Sufletul unui artist este la fel de important ca și muzica sa, pentru că arta nu face decât să reflecte aceste resurse interioare care devin creatoare.

Mi l-am amintit pe Aurel Stroe așa cum l-am văzut adeseori: cea mai mare bucurie era să îi dăruiești câteva minute pentru a asculta împreună, în tăcere, o capodoperă. Împărtășea tăcerile ca nimeni altul, mai mult decât noi, care vehiculăm atât de inutil cuvinte. Nu aștepta recunoștință și era fericit pentru bucuria celui alt: l-am văzut admirând acolo unde alții pierduseră capacitatea de a admira - o jertfă în ziua de azi. A admira înseamnă a dăruii din tine, a te pune pe tine în umbra celui pe care îl admiri, a-l prețui mai mult decât pe tine însuși. L-am văzut scriind câteva sunete în cele mai inspirate zile, având privirea sclipind de bucurie atunci când acestea îl mulțumeau: îl mulțumeau întotdeauna dacă le scria. L-am văzut bucurându-se de muzică cu simplitatea unui copil și devenind dintr-o dată foarte complicat atunci

viața boemei artistice a Bucureștiului ante-și interbelic. Nu sunt uitate personajele excentrice și legendele urbane, picanterile și curiozitățile, obiceiurile și detaliile gastronomice sau vestimentare, specifice vremii și „peisajului uman”. La loc de cinste stau „depozițiile” cronicarilor muzicali, interpretii și directorii de trupe, textierii și compozitorii timpului, precum și procesul întrepătrunderii muzicii lăutărești cu muzica „de autor”.

Cu interes maxim se citesc paginile despre performanțele artistice ale lăutarilor bucureșteni și dovezi de admirație din partea confracților din muzica „clasică”, uimiți și fermecați de „celebrele dinastii de muzicanți” români. Descoperim povești fabuloase, legături neașteptate, întâmplări anecdotice și nume extraordinare!

Observăm apoi că întreaga construcție, cu rigoarea sa științifică, este ascunsă în spatele povestitorului cu „sare și piper” și a lexicului său, adaptat la caracterul subiectului. Prezența muzicologului - cu apel la acuratețe (pronunțând sentințe, întărind deducții sau subminând presupuneri) - se face simțită prin

comentarea documentelor, prin diverse conexiuni și asocieri, dar discret și cu grija de a nu-și pierde cititorii prin încrengăturile complicatei istorii a lăutarilor bucureșteni.

De asemenea, persoana întâi singular și amintirile creează copioase oaze de memorialistică. Citez, de pildă, un mic fragment din episodul care evocă latura de pedagog a naistului Fănică Luca: „În pragul colapsului catedrei de nai, profesorul s-a urcat în tren, a coborât în gară la Titu, de acolo a pornit pe cărările tinereții spre Găești și s-a întors la București cu vreo 10-12 copii de țărani. l-a dus pe toți la frizer, i-a tuns chilug, apoi a plecat cu ei la un magazin universal din Piața Unirii, i-a îmbrăcat uniform - în costume nou-nouțe - și i-a încălțat cu pantofi după mărimea piciorului fiecăruia. A doua zi, dimineața, în pauza dintre două ore de curs (aveam clasele alăturate), m-a chemat să-mi prezinte... „elementele” aspirante la gloria naiului românesc”.

Cum a ajuns maestrul Viorel Cosma în lumea lăutarilor? „Când s-au înființat școlile de stat de nivel mediu și

când sonda adâncurile ontologice ale ființei alături de Parmenide și alți mari gânditori.

L-am văzut având puterea de a nu învinui pe nimeni atunci când era marginalizat, uitat, invidiat – aceasta nu se poate spune decât despre sfinți... L-am văzut având dorul de a împărtăși idei, dorul de comunicare și comuniune de care nu a prea avut parte în țară. L-am văzut pe omul care a avut curajul de a fi om, mai mult decât profesor: întotdeauna întreba despre noi, despre destinul iubirilor noastre, abia apoi devenind compozitorul preocupat de evoluția noastră muzicală. L-am văzut interesat de viața noastră, la fel de mult ca de cariera noastră. Mă întreba întotdeauna ce scriu așa cum poate nu m-a întrebat niciunul din profesorii mei direcți.

Aurel Stroe era omul care nu se lăuda cu nimic, omul care nu vorbea ore în șir despre ceea ce gândise într-o



lucrare proprie; nu-și pierdea vremea cu vorbe, mergea direct la esență, la ontologie. Era profesorul exigent care era capabil să se bucure de reușita studenților lui mai mult ca de propriile sale succese. Era marele artist complet lipsit de orgolii: o raritate de-a dreptul enesciană. Era omul accesibil pentru orice discuție, pentru orice întrebare, un om la care se putea ajunge întotdeauna, un om care nu trebuia căutat o veșnicie pentru a oferi un sfat sau o bucurie. Aurel Stroe era cel care, în puținele seri liniștite, admira apusul de soare de după crestele Caraimanului, cu

melancolia nerostită că ar putea mereu să fie ultima dată; avea nostalgia urcării muntelui ca urcare a propriului sine, ca descoperire de sine. Nu l-am cunoscut urcând înălțimile Bucegilor, dar l-am văzut – rar, dar plener – exprimându-și dorul de cer.

Aurel Stroe era acel compozitor care se raporta la alții, care nu se considera „începătorul lumii”: un mare creator, cu un simț puternic personal în veacul imitațiilor și al epigonilor marilor idei. A plecat dintre noi cu discreție, dorind să ajungă din nou în țară; a plecat urmând modelul acelei „melodii ascensionale” dintr-unul din concertele sale: plecarea ca retragere smerită în veșnicie...

m-au chemat să fiu profesor la Liceul de Muzică nr. 1, să predau istoria muzicii, s-a hotărât să se facă și trei clase de muzică populară, cu Maria Tănase, la canto popular, Fănică Luca, la nai și Pantazi, la țambal. Am intrat în legătură cu ei, am stat mult de vorbă și am văzut că oamenii aceștia merită toată atenția. Când am început cercetarea, m-a ajutat foarte mult Maria Tănase. Maria m-a băgat în gura lăutarilor!”

Pornind de la această șansă de a-i cunoaște „în priză directă”, condeii lui Viorel Cosma a scris cu dragoste, cu prețuire, cu umor. Astfel au început cele 52 de episoade săptămânale despre Grigoraș Dinicu („de prin '58 până în '62”), au apărut *Figuri de lăutari* (1960), apoi *Lăutari de ieri și de azi* (1996) și un ciclu radiofonic bilunar, de peste un deceniu. Volumul *București, citadela seculară a lăutarilor români (1550 - 1950)* este, așadar, lucrarea care încununează cercetarea în domeniu a autorului, reprezentând pentru muzicologia românească o enciclopedie a fenomenului lăutăresc.

UN LITURGHIER PSALTIC INEDIT

Gheorghe NEACȘU

Întotdeauna cercetătorii de specialitate au fost atrași de dorința găsirii celor mai pertinente argumente în vederea punerii în lumină a patrimoniului de cultură sacră bizantină, cu siguranță necunoscut la adevărata dimensiune pe care o reprezintă.

Spre bucuria noastră, a românilor, avem privilegiul de a fi înconjurați de importante personalități ale vieții spirituale, bizantinologi renumiți pe plan național și internațional, care au extins în ultima vreme, în cercetările lor, investigațiile spiritualității românești și spre zone din afara granițelor țării, acolo unde și-au desfășurat activitatea reprezentanți de seamă ai culturii creștine, în limba greacă și română..

Din acest punct de vedere, unul din cele mai importante locuri îl ocupă Muntele Athos, considerat o „republică monahală multinațională”, la a cărei înflorire au contribuit în mod substanțial românii, pe de o parte - prin voievozii care s-au dorit a fi continuatorii protectori asemenea bazileilor bizantini, pe de altă parte - prin reprezentanți ai spiritualității ortodoxe, care au sporit tezaurul de spiritualitate creștină. Dintre aceștia din urmă, alături de Sfântul Nifon, Gavriil Protul, Iovașcu Vlahul, Clement Grădișteanu, amintim la loc de frunte pe Nectarie Vlahul, psalt român recunoscut unanim în lumea athonită ca „protopsalt al protopsaltilor” sau „ al doilea Cucuzel”, din păcate multă vreme ignorat în bizantinologia românească.

Confundat multă vreme cu alți reprezentanți ai vieții monahale românești, contemporani cu el (Nectarie – al doilea ctitor al Schitului românesc Prodromul sau Nectarie Frimu) personalitatea lui interpretativă, creatoare și de dascăl de excepție se cere a fi repusă în drepturile legitime, chiar dacă acesta a intrat de multă vreme în anonim. Ar fi nedrept să rămână necunoscută personalitatea lui Nectarie Vlahul a cărui creație risipită în fonduri deosebit de bogate ale mănăstirilor athonite poate alcătui aproximativ zece volume distincte, după cum mărturisește cunoscutul bizantinolog Vasile Vasile în cuvântul introductiv al antologiei „Cântări ale Sfintei Liturghii” pe care o prezentăm în cele ce urmează.

Această *antologie* a lui **Nectarie, protopsaltul Sfântului Munte Athos - Cântări ale Sfintei Liturghii** - a apărut recent, într-o ediție frumos realizată și îngrijită de cunoscutul **prof. univ. dr. Vasile Vasile** și este primul dintre cele zece volume amintite care a fost scos la iveală, grupând în cele 380 de pagini ale sale, cântările reprezentative ale Liturghiei de la *Antifonul I* până la „*Văzut-am lumina*”. Cântările tipărite sunt adunate din bogate fonduri arhivistice ilustrând aplecarea creatorului spre cele mai potrivite înveșmântări melodice ale cântărilor ce aparțin slujbei Sfintei Liturghii. Numai în cazul *heruvelor* și *axioanelor* se remarcă acoperirea tuturor ehurilor, la aceasta adăugându-se extensia textelor în limbile română greacă și bulgară.

Antologia încearcă și reușește în mod fericit să selecteze cele mai reprezentative cântări liturgice ale protopsaltului român, inventariind circulația acestora în diferite manuscrise muzicale din țară și mai ales din Athos.

În studiul introductiv se insistă asupra faptului că, deși Nectarie este o figură necunoscută la dimensiunea pe care o reprezintă, rămânând o personalitate pe nedrept uitată, el este în

realitate unul dintre cei mai însemnați reprezentanți ai muzicii bizantine din secolul al XIX-lea, cu o creație amplă, în cele trei limbi liturgice amintite..

Descinde din școala de psaltichie de la Catedrala Episcopală din Huși, a trecut prin școala duhovnicească a lui Paisie Velicovschi și a urmașului acestuia și ai școlii muzicale ctitorite de Iosif Protopsaltul de la Mănăstirea Neamț, devenind în scurt timp, după stabilirea la Athos, autoritatea supremă în materie de muzică de cult.

Autorul *antologiei* a identificat peste 50 de discipoli care au dus tradițiile școlii de la schitul românesc Prodromu în cele aproximativ 300 de așezăminte monahale ale „Grădinii Maicii Domnului”.

Dubla calitate a lui Nectarie, de interpret de excepție și de creator de școală în care se practică și se învață cântarea de strană, i-a permis folosirea unor elemente stilistice muzicale ce fac din cele două variante lingvistice – română și greacă – o adevărată unitate. Marele merit al creatorului protopsalt român, ale cărui cântări sunt traduse nu numai în limba greacă, ci și în limbile bulgară, rusă și sârbă, constă în faptul că el ține seama de tradițiile predecesorilor mergând până la Sfântul Ioan Damaschin. La loc de cinste în creația lui trebuie citate cântările Sfântului Ioan Cucuzel pentru care realizează trei versiuni semnificative: una reprezentând traducerea în limba română cu adaptările lingvistice și muzicale de rigoare; a doua este o prescurtare a cântării cucuzeliene, pentru ca cea de-a treia variantă să reprezinte o creație proprie. Această diversitate o putem remarca și în cântările celei mai importante

slujbe din cultul ortodox prezente în volumul de care ne ocupăm.

Interesantă apare în creațiile din acest volum, migrarea melodică în diferite glasuri, creatorul găsind în modulație cea mai expresivă modalitate de reprezentare a semanticii textelor liturgice. Remarcabil ni se pare, din acest punct de vedere, axionul glas al VIII-lea – un glas eminamente diatonic – ce se combină foarte expresiv cu glasul al II-lea, cu specificul lui ce-și asociază sonoritățile plagalului său – glasul al VI-lea.

Calitățile artistico-liturgice ale antologiei sunt dublate de condițiile tehnice excepționale ale cărții, autorul folosind multe fotocopii color și alb-negru ale cântărilor din manuscrisele utilizate, ca argumente ale autenticității.

Cartea deschide seria volumelor amintite, recent ierodiaconul Ioan de la Schitul Românesc Lacu dând la iveală „*Stihirariul*” lui Nectarie, prefațat de același bizantinolog Vasile Vasile.

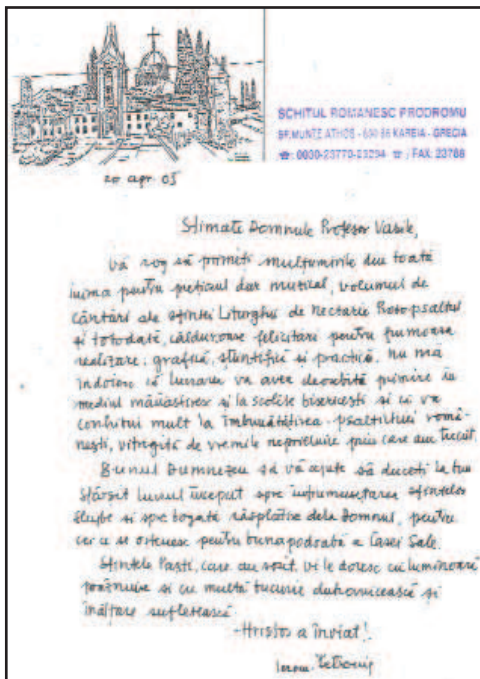
Realizatorul „Antologiei” consacrate cântărilor Sfintei Liturghii promite să scoată la lumină alte câteva volume cu creațiile

aceluiași ilustru protopsalt român: cântările Triodului, cântările Privegherii, cântările închinare Maicii Domnului, o antologie de cântări în limba greacă etc.

Chiar și compozitorii au la dispoziție o importantă sursă de inspirație pentru lucrări menite să îmbogățească patrimoniul spiritual românesc și ortodox.

Mulțumind cu recunoștință bizantinologului și profesorului universitar Vasile Vasile pentru volumul de față, dar și pentru tot efortul productiv în vederea cunoașterii, promovării și extinderii culturii de muzică sacră bizantină, așteptăm cu deosebit interes aceste lucrări care pot contribui la reconstituirea creației unui strălucit reprezentant român al muzicii bizantine și la îmbogățirea repertoriului formațiilor corale de specialitate ce pot contribui substanțial la redresarea tradițiilor muzicii bizantine din țara noastră.

În consens cu aceste așteptări prezentăm în finalul acestei expuneri cuvântul de apreciere al cunoscutului cărturar român athonit, părintele ieromonah Petroniu Tănase, stareț al Schitului românesc Prodromu.



Chopin comemorat la Ateneul Român

Constanța CRISTESCU

Sala Mare a Ateneului Român a găzduit marți 2 februarie 2010, un RECITAL EXTRAORDINAR COMEMORATIV FRYDERYK CHOPIN, susținut sub patronatul Filarmonicii „George Enescu” și al Institutului Polonez, de pianista ILINCA DUMITRESCU și violoncelistul MARIN CAZACU.

Se împlinesc două secole de la nașterea compozitorului și pianistului polonez atât de popular și îndrăgit atât de interpreți, cât și de melomani. Recitalul a



Ilinca Dumitrescu

conturat cu elocvență profilul compozitorului și pianistului Chopin, avangardist în vremea sa prin libertatea și rafinamentul aristocratic cu care a sfidat epigonismul clasic și cu care sfidează în vremurile noastre gălăgia pretins muzicală ce poluează fonic tărâmul muzicii, prin nemuritorul manifest al cantabilității echilibrate.

În arta pianistică, Chopin a valorificat artistic, curajos și dezinvolt, cuceririle tehnicii pianistice ale vremii – extinderea tastaturii și inventarea pedalei cu potențialul amplitudinii sonore și al unor variate gradații timbrale -, izvoarele melosului folcloric național, expresivitatea rubato-ului, a perfecționat tehnica pianistică prin folosirea degetului mare și a degetului 5 pe clapele negre, acordându-le egalitate tehnică și lejerizând mâna etc. Astfel naturalețea cu care scriitura pianistică chopiniană se pretează și se mulează la mâna interpretului, captivându-l în farmecul melodicității ieșite din comun și al nuanțării foarte rafinate, a cucerit majoritatea pianiștilor din toată lumea. Nu întâmplător, popularitatea creației lui Chopin a atins cele mai înalte cote.

Inovator în domeniul formelor muzicale prin licențe în structura formelor deja consacrate – sonata, concertul –, Chopin a cultivat și dezvoltat cu predilecție genul miniatural improvizatoric, ridicând *studiul* la ștacheta piesei concertante de virtuozitate, abordând în forme variate piesa improvizatorică de caracter – *fantezia*, *nocturna*, *impromptu*-ul – îngemănată cu repertoriul de

inspirație folclorică poloneză – *mazurca*, *poloneza*.

Nu întâmplător Ilinca Dumitrescu, distinsa doamnă a pianisticii românești, a optat în alcătuirea primei părți a recitalului pentru un program alcătuit din astfel de piese. Am ascultat 2 **Mazurci: fa diez minor op. 6 nr. 1, la minor op. 67 nr. 4**, „**Fantaisie – Impromptu**” op. 66, **Nocturna în do diez minor, op. 27 nr. 1**, **Poloneza în La Major op. 40 nr. 1** și „**Polonaise – Fantaisie**” op. 61.

Evident, Ilinca Dumitrescu, cu o prezență scenică plină de noblețe, naturalețe și modestie, a demonstrat cu prisosință valorile cuceririlor tehnice și ale scriiturii componistice prin care nezagăzuitul romantic polonez de talie europeană, la vremea sa, a rămas nemuritor. Verva virtuozității pe care o sugerează partiturile este estompată în interpretarea marelui pianiste, într-un discurs reținut, cerebral, ce scoate în evidență maturitatea și profunzimea gândirii tânărului muzician polonez înzestrat cu o personalitate artistică ieșită din comun.

Pasionată de muzica de cameră, distinsa muziciană a obișnuit publicul meloman cu segmente în programele recitalurilor sale pe care le realizează în colaborări cu interpreți reputați. De data aceasta a realizat partea a doua a recitalului împreună cu violoncelistul Marin Cazacu, oferind o remarcabilă versiune interpretativă a **Sonatei în sol minor op. 65, pentru violoncel și pian** (Allegro moderato, Scherzo, Largo, Finale – Allegro).

Etalând o formă camerală consacrată deja în baroc și-n clasicism, cei doi muzicieni oferă prin sonata pentru violoncel și pian, imaginea unui Chopin de ținută academică, riguros și echilibrat în clădirea discursului muzical dincolo de libertatea cu care tratează forma și ciclul sonatei.

Calitatea deosebită a interpretării a ridicat publicul în picioare, cei doi artiști fiind nevoiți să ofere, cu generozitate, încă două bisuri prin care au dorit să illustreze indescritibila melancolie chopiniană.

Eleganță, simplitate, naturalețe, virtuozitate firească, comuniune artistică exemplară între interpreți și a interpreților cu compozitorul comemorat magistral la două veacuri depărtare, acestea sunt impresiile cu care auditoriul a plecat încântat de la recital.

Am plecat și eu cu gândul că poate **Institutul Polonez** va oferi sprijin celor doi muzicieni pentru realizarea unui disc comemorativ **Fryderyk Chopin la bicentinar**.



Marin Cazacu

Personalitate de seamă a muzicii românești contemporane, muzicologul, profesorul și interpretul **FERENC (Francisc) LÁSZLÓ** ne-a părăsit prea curând, în plină manifestare a valențelor sale ca artist și om de știință. A fost un om de mare valoare, unanim prețuit în țară și peste hotare. A reprezentat cultura românească în calitate de membru al unor importante institute internaționale, precum *Mozarteum* și *Haydn Gesellschaft* din Salzburg, *Universitatea* din Chemnitz, fondator al Societății Române Mozart, al Fundației *Sigismund Toduță*, Asociației *Gheorghe Dima* din Cluj-Napoca, *Magyar Zenetudományi és Zenekritikai Társaság* din Budapesta, *Österreichische Gesellschaft für Musikwissenschaft* din Viena. A scris numeroase studii și articole, a susținut prelegeri, conferințe și comunicări în țară și peste hotare, a semnat valoroase volume de muzicologie. La Universitatea Națională de Muzică din București, activitatea sa ca profesor de Muzică de cameră și muzicolog a creat condiții optime pentru pregătirea muzicienilor în spiritul unei profesionalizări competitive, drum continuat apoi și ca profesor și conducător de doctorat la Academia de Muzică din Cluj-Napoca.



Cu nemărginită întristare colegii din **UNIUNEA COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA** anunță încetarea din viață, după o lungă suferință la 20 matrie, a compozitorului, Prof. Dr. **VASILE HERMAN** din Cluj. Prin partiturile sale simfonice, vocal-simfonice, camerale, de pian, lieduri și lucrările muzicologice a conferit patrimoniului artistic titluri de aleasă valoare, de un înalt profesionalism.

Transmitem condoleanțe familiei îndoliate. Dumnezeu să-l odihnească în pace!



A încetat din viață, în pragul vârstei de 84 de ani, **PROFESORUL DE VIOARĂ**. A fost probabil cel mai cunoscut și mai valoros pedagog român al vioarei din toate timpurile, cu care au studiat practic toți tinerii violoniști afirmați în ultima jumătate de secol.

Solist al Filarmonicii "George Enescu", interpret de muzică de cameră, violonist al cărui talent a fost remarcat încă din copilărie de către George Enescu, maestrul Ștefan Gheorghiu a avut contribuții majore și la promovarea muzicii românești, pe care a cântat-o cu consecvență. Profesor la Conservator într-o perioadă de aur a instituției, Ștefan Gheorghiu a fost invitat cu consecvență ca membru în juriile celor mai importante concursuri de vioară din lume, unde a notat cu onoare și nepărtinire alături de somitățile mondiale ale artei violonistice.

Frate cu Valentin Gheorghiu (și, pentru o perioadă, socru al Angelei Gheorghiu), Ștefan Gheorghiu a fost o somitate inegalabilă în pedagogia artistică, fiind cel care a adus în țară cele mai multe premii internaționale, prin elevii săi - astăzi ajunși, la rândul lor, reputați maeștri, datorită PROFESORULUI.

Dumnezeu să-l odihnească!

Maestrul Dan Mizrahy

Mirela ZAFIRI

L-am cunoscut pe **Maestrul Dan Mizrahy** în 18 martie 2004, cu ocazia concertului de jazz de la Radio București, unde am cântat Gershwin, cu Bega Blues Band și Big Bandul Radio, dirijor Ionel Tudor. Invitația la concert a fost lansată prin amabilitatea compozitorului Doru Popovici, contând pe aplecarea de o viață a Maestrului Mizrahy spre muzica lui Gershwin. Și într-adevăr, Dan Mizrahy, fără să mă cunoască sau audă vreodată, a venit la concert. Jazz-ul a fost o provocare pe care am acceptat-o fără să clipeșc, prin intuiție. M-am bucurat de fiecare minut petrecut alături de Bega Blues Band, fiecare piesă a fost o încântare și lucrul acesta s-a văzut. O știu chiar de la Maestrul Mizrahy, care imediat după concert m-a felicitat (vă dați seama? Domnia Sa – pe mine!) V-am povestit această întâmplare ca să înțelegeți de ce din acel moment Dan Mizrahy a avut în sufletul meu credit nelimitat, chiar dacă nu i-am mărturisit niciodată acest lucru.

Am avut la telefon o discuție plăcută, în care am dezbătut fiecare piesă cântată, fiecare intrare, cu profesionalism, iar deschiderea Domniei Sale către o persoană pe care în acea seară o văzuse pentru întâia dată m-a fermecat. M-a încurajat să continui această incursiune în muzica fără frontiere, să-mi fructific talentul interdisciplinar și mi-a sugerat, discret, să nu fug de registrul de contra-alto, dacă mi l-a dat Dumnezeu. I-am urmat sfatul și de atunci am folosit de câte ori a fost cazul notele de sub portativ, fapt care nu numai că nu mi-a dezechilibrat vocea, ci, dimpotrivă, a pus-o pe făgașul firesc, îmbrăcând-o. Într-un context al provocărilor vieții, în octombrie m-am prezentat la Festivalul – Concurs de Romanțe “Crizantema de aur” Târgoviște, 2004, unde am câștigat Marele Premiu și Trofeul Crizantema de Aur, și unde l-am întâlnit pentru prima dată pe Maestrul Mizrahy. Am asistat la un recital al Geaninei Munteanu, cu Domnia Sa la pian. M-a fascinat. Nu pot să spun că am mai auzit altceva în afara acestui pianist de excepție, cu simțul muzicii curgându-i prin vene, avantajat de o deschidere de invidiat a mâinii, ce se juca în arpegii și acorduri largi, cuprinzând în descătușarea aripilor zborul notelor pe instrumentul adorat o viață întreagă. Cariera sa a fost împletită cu descoperirea în România a muzicii lui Gershwin. După cum chiar Domnia Sa declara, acest pionierat pe care l-a făcut a fost mai mult o necesitate personală - a fost modul său de a se exprima în interpretare, a fost felia de muzică ce i-a fost destinată, pe care caracterul său s-a pliat în mod cu totul fericit. Unul dintre cei mai cunoscuți pianști ai anilor '60-'80, Dan Mizrahy a cântat *Rhapsody in Blue*, în varianta cu orchestră, de aproape 200 de ori, iar *Concertul în fa* l-a cântat de peste 100 de ori, acestora alăturându-li-se Rapsodia a II-a și Variațiunile simfonice “I Got Rhythm” în cadrul Integralei lucrărilor pentru pian și orchestră de George Gershwin. Le-a înregistrat pe toate patru pe un disc devenit celebru – unul dintre cele mai bine vândute discuri ale Electrecord. Drumul său muzical s-a clădit pe temelia interpretării, îmbinându-se în timp cu dorința de a pune preaplînul sufletului pe note, și, în final - în paginile unei cărți autobiografice. Pianist de rară ținută interpretativă, profesor de excepție, compozitor și scriitor, Dan Mizrahy este o figură specială, complexă și deosebit de interesantă, în peisajul muzicii românești. Domniei Sale îi datorăm ridicarea romanței, acest gen marginalizat pe nedrept în ultima perioadă - la rangul de lied, cu acompaniament elevat. Romanțele Domniei Sale sunt picuri de miere în urechea melomanului, dar pentru muzician sunt chiar mai mult de atât. Frumusețea melodiei este completată și îmbrăcată cu știința armonică a celui ce și-a dedicat cariera de pianist reprezentantului de frunte al muzicii proaspete și incitante a noii lumi, Gershwin. Maestrul Mizrahy se încadrează în

categoria compozitorilor ce transpun textul în muzică. La fel ca la Laurențiu Profeta, melodia a fost mereu o prioritate pentru Dan Mizrahy, versul găsindu-și corespondența în muzică prin însăși revărsarea muzicalității sale. Romanțele semnate Dan Mizrahy sunt bijuterii ale genului, sunt mult mai mult decât “un vers și-o melodie” - îl reprezintă: rafinat, cunoscător al sufletului uman, exigent cu sine și cu ceilalți, cerându-și drepturile corespunzătoare nivelului generozității sale artistice.

Faptul de a fi fost laureată a festivalului era cel mai bun motiv pentru visul meu de a cânta împreună din romanțele Domniei Sale. Așa că, înarmată cu neînfricarea lui “ce-o fi, o fi”, m-am programat în vizită, și pe nerăsuflăte i-am expus proiectul meu de a face împreună recitalul Marelui Premiu, din 2005, cu un portret din romanțele scrise de Domnia Sa - cu compozitorul însuși la pian, urmând să imortalizăm pe CD manifestarea. Impresionată de peretele faimei Feng Shui, cum am numit sutele de afișe ale concertelor Domniei Sale, micșorate și înrămate, ce abia încăpeau de jur împrejurul camerei de muzică unde trona pianul Maestrului - nu mai știam cum să-mi exprim bucuria întâlnirii. Cred că l-a distrat și cucerit efervescența cu care mă ambalam și-mi pledam convingerile. Important e că a acceptat. Am studiat fiecare separat caietul de Romanțe și ne-am văzut într-o lună pentru selecția programului. A fost o după-amiază de vis. Maestrul era într-o formă nemaipomenită. Am cântat 4 ore și nu mă mai dădeam plecată. Timp de câteva săptămâni am pregătit cu mare bucurie recitalul, am învățat 10 piese, le-am repetat și... nu a fost să fie. Datorită unor schimbări organizatorice, pentru prima oară în tradiția festivalului de la Târgoviște, marele premiu nu a avut recital în anul următor. Viața ne-a prins în tăvălugul ei, și nu am reușit să facem înregistrările pe care i le propusesem. Acum regret, dar este prea târziu. Din păcate, nefiind în București, nu am participat nici la serbarea Maestrului de la Ateneu. Sporadic, în popasurile mai lungi acasă, îndrăzneam să întreb de sănătate. Deși nu ne-am mai întâlnit, l-am păstrat în suflet și i-am cerut permisiunea să includ pe albumul *Colinde pentru mama* un fragment din “Ziurel de ziua”. S-a bucurat când i-am spus. Ne-am revăzut în noiembrie 2009, când lucrul la albumul de colinde se încheiase și am semnat actele de promovare. Era în spital, dar m-a așteptat pedant și elegant, pe fotoliul de lângă pat, dezbrăcându-se de suferință pentru a intra în haina gazdei primitoare. S-a bucurat de CD-urile mele Enescu și Jora, pe care, onorându-mă, le-a dorit cu autograf. M-a lăudat pentru carieră și mi-a apreciat înclinarea spre scris, pe care o descoperise prin foiletonul *File de poveste – Despre compozitorii timpului nostru* din *Actualitatea muzicală*. Mi-a spus cât de mult l-a emoționat căldura și sinceritatea mărturisirilor din portretul făcut lui Laurențiu Profeta și m-a felicitat pentru ideea de a scrie în acest fel, cu sufletul, prin experiențele celui care le interpretează muzica, despre o întreagă pleiadă de creatori mult prea puțin cunoscuți în raport cu valoarea lor. Am profitat de deschiderea făcută de Domnia Sa pentru a-i înmâna chestionarul tip interviu de la care pornesc întocmirea unui portret, invitându-l să-l completeze. A schimbat o privire lungă cu Doamna Sa, a zâmbit și a spus moale – Da.

Apoi mi-a arătat volumul la care muncise în ultimii ani: “Așa a fost...”, scos la editura Hasefer, ISBN 973-630-085-4. Lansarea cărții avusese loc la Ateneu, în 28 februarie 2006, odată cu omagierea Maestrului la împlinirea frumoasei vârste de 80 de ani. Ce cuprinde? O splendidă aventură - a vieții Domniei Sale. Trăită din plin, cu bucurii și muncă multă – pe măsura înzestrării carismatice, cu zbucium și suferință, urcușuri și coborâșuri vertiginose, cu limane ale fericirii, cu prieteni buni și cu norocul întâlnirii sufletului pereche - Doamna Sa - Cici Mizrahy, ce l-a iubit, apreciat, l-a alintat și a știut să-i satisfacă tendința spre rafinament, fiindu-i sprijin și îndemn până-n ultima clipă. Așa a fost... întâlnirea mea cu Dan Mizrahy, așa trebuia să încep portretul Domniei Sale, doar sfârșitul nu a fost programat să fie la trecut.

Un mare maestru al baghetei – Ovidiu Bălan



Vasile TIMIȘ

În seara zilei de vineri, 12 februarie a. c. a avut loc în Sala de concerte „Mihail Jora” a Radiodifuziunii, concertul Orchestrei Naționale Radio sub conducerea dirijorului Ovidiu Bălan.

În program, două capodopere: *Concertul pentru vioară și orchestră* de Beethoven și *Simfonia „Manfred”* de Ceaikovski.

Solistul *Concertului* de Beethoven a fost Bogdan Zvorișteanu, fiul violonistului Radu Zvorișteanu, fost mulți ani concert-maestru al Orchestrei Naționale Radio și un timp și dirijorul acestei orchestre. De asemeni fratele său mai mare, Cristian, este concert-maestru al Orchestrei Naționale Radio.

Bogdan Zvorișteanu are o foarte serioasă pregătire. A susținut concerte cu majoritatea Orchestrelor din țară și cu multe orchestre din

străinătate. El a interpretat *Concertul* de Beethoven, concert cântat de mari soliști din toată lumea, cu multă maturitate, acuratețe și sensibilitate. Toate pasajele de tehnică instrumentală au fost rezolvate cu multă ușurință și naturalețe.

Actualmente, Bogdan Zvorișteanu este concert-maestru al renumitei Orchestre „Suisse Romande” din Geneva.

Maestrul Ovidiu Bălan a condus orchestra în *Concertul* de Beethoven într-un mod foarte echilibrat. Au fost reliefate frumoasele teme ale părții orchestrale și a acompaniat cu discreție pe solist.

În partea a doua a programului a figurat *Simfonia „Manfred”* de Ceaikovski. Aceasta ocupă un loc aparte în creația marelui compozitor. Ea este o simfonie programatică alcătuită din patru părți ample inspirate de poemul „Manfred” de Byron.

Ovidiu Bălan, director și dirijor

permanent al Filarmonicii „Mihail Jora” din Bacău, este de acum o figură emblematică atât în țară, cât și în străinătate. Este deținător a multor premii și invitat ca dirijor în multe țări la multe jurii de concurs.

Simfonia „Manfred” este o lucrare mare cu o orchestrație foarte bogată care pune multe probleme. Maestrul Ovidiu Bălan a avut o sarcină grea de o rezolva dificultățile ce le pune realizarea acestei Simfonii. Cu o gestică foarte precisă și sugestivă, cu multă dăruire și sensibilitate, *Simfonia „Manfred”* oferită de dirijorul Ovidiu Bălan a fost una de zile mari. Publicul numeros din Sala de concerte „Mihail



Jora” a răsplătit cu îndelungi aplauze un concert excepțional.

Jin Wang la Ateneul Român

Marcel FRANDES

Dirijorul chinez Jin Wang s-a aflat la pupitrul Orchestrei simfonice a Filarmonicii „George Enescu” din București, vineri 23 octombrie 2009, programul cuprinzând : *Simfonia nr. 100, în sol minor «Militara»* de Joseph Haydn și *Simfonia nr. 9, în re minor* op. 123 de Anton Bruckner. Aceste două lucrări deosebit de frumoase sunt în același timp și foarte diferite. Amploarea, masivitatea și adâncimea sonoră a opusului brucknerian contrastează cu muzica mai aproape de divertisment a simfoniei lui Joseph Haydn. Ori, tocmai aceste trăsături divergente au fost atât de bine redade de către interpretarea dată de Jin Wang.

Muzicianul chinez a beneficiat de îndrumările maeștrilor Leonard Bernstein și Zubin Mehta, fiind singurul dirijor din Asia laureat la nouă competiții de dirijat desfășurate în Europa. El beneficiază de o mare experiență: a dirijat peste 80 de filarmonici, a fost câteva stagioni director muzical la Komische Oper din Berlin, a fost dirijor invitat permanent la Opera Națională din Finlanda, dirijor principal la Orchestra Filarmonică Moravă, prim dirijor invitat la Orchestra Filarmonicii *Janáček*, precum și la Orchestra Națională Radio din București.

În seara muzicală de la Ateneul Român, Jin Wang a adus o anume prospețime în interpretare. Jovialitatea firii sale este dublată de o mare exactitate a gestului dirijoral precum și de urmărirea stăruitoare a relevării subtilităților muzicii interpretate. În *Simfonia Militara* de Joseph Haydn, în special în părțile a doua, *Allegretto* și a IV-a, *Presto*, el a reușit să redea acel aer *alla turca* (atât de la modă în epocă), fără să cadă în

facil. Efectele grupului de percuție – talgere, trianglu, tobă mare – au conferit cu discreție culoarea orientală. Frumusețea *solourilor* oboiului, intervențiile trompetelor cu semnalele lor, amplasarea cornilor în stânga scenei, realizarea grupetelor - cu dantelăria lor - ori eleganța anacruzelor din *Menuet* au servit muzica lui *Papa Haydn*. Cele patru părți ale simfoniei s-au topit într-un timp artistic minunat, imposibil de măsurat (estetic) pe cadranul unui ceasornic.

Interpretarea *Simfoniei nr. 9 în re minor*, op. 123, de Anton Bruckner a arătat alte calități ale dirijorului Jin Wang. El a condus interpretării spre relevarea unei lumi prevestite parcă de Richard Wagner: mister, în prima parte a simfoniei, *Feierlich*, crearea unei tensiuni unde parcă cerul stătea să cadă pe tine, în *Scherzo, Bewegt, lebhaft* (Mișcat, cu însuflețire) și seninătate în finalul simfoniei *Adagio. Sehr langsam*.

Ascultând armoniile muzicii lui Bruckner, gândul mă ducea la un tablou din atelierul lui Sandro Botticelli (*Portretul unei tinere*). Nu stilul renescentist îmi provoca asocierea, ci arta detaliului. Pentru a picta medalionul de la gâtul tinerei, Botticelli studiase în prealabil colecția de camee a familiei de Medici. Încercam să-mi imaginez cum s-a documentat dirijorul chinez pentru a ajunge la soluția sonorităților ‘sculptate’ ale episodului secund incredințat tubelor, din *Adagio-ul* final al simfoniei bruckneriene. Acel “rămas bun” de la viață (Abschied vom Leben), presimțire sumbră, privită senin, a unui sfârșit iminent, a avut parte de o splendidă dozare a planurilor dinamice.

Memorabilă partea mediană a simfoniei, *Scherzo*. Corzile sacadau inițial în *pizzicato pianissimo*. Brusc, aparatul orchestral trecea ‘prăpastia’ și răsuna în ritmuri delirante, obsesive, în *arhifortissimo*. Totul se transforma neconținut : dansantul în grotesc și hedonicul în marțial. Ce contrast teribil a reușit Jin Wang în coralul ca de orgă din ultima parte!

Admirabil efortul membrilor Orchestrei Filarmonicii “George Enescu” de a cânta foarte bine și de a se concentra asupra realizării artistice a unei partituri extrem de solicitante, precum *Simfonia nr. 9* de Anton Bruckner.

Evenimente muzicale brașovene

Lumina se revarsă cald din pragul primăverii care atinge, timidă, orașul de la poalele munților încărcați cu zăpezi bătrâne. În spațiul cultural brașovean se consumă, în acest an, una dintre cele mai răsunătoare aniversări din ultimele decenii: se sărbătorește 775 de ani de la atestarea documentară a localității.

Tradiția muzicală oficială a orașului din inima țării este devansată cu mult de îndelungata sa faimă comercială, industrială și istorică – asupra căreia vom reveni cu alte ocazii. Artă sonoră profesionistă și-a rostit și ea cuvântul ei inconfundabil: mărturiile interpretării muzicii orchestrale ne îndreptăcesc să

continuăm eforturile de a confirma tradiția născută imediat după înregistrarea primelor mărturii ale demersurilor simfonice în orașul Brașov (la finalul secolului al XVIII-lea): după un Ev Mediu care favorizase muzica de sorginte orientală și arta lăutărească, după revoluția lui Tudor Vladimirescu, activitatea muzicală (cvasi)permanentă s-a desfășurat pe baza concertelor publice, susținute de formații profesionale: fanfarele militare promovau repertoriul simfonic începând încă din anul 1830. Înainte de începutul veacului al XIX-lea, Brașovul deținea formația orchestrală a Capelei orașenești, la care s-a adăugat în 1825 Academia muzicală; Societatea muzicală înființată în 1863 se afla în avangarda activității muzicale transilvănene. Biserica Neagră a reunit de asemenea importante personalități care au marcat istoria Brașovului. Marii dirijori care au susținut activitatea concertistică la Brașov au fost Anton Brander, Krause și Paul Richter, Viktor Bickerich, Dinu Niculescu (cel care a

instituționalizat Filarmonica după al doilea război mondial), Gheorghe Dumitriu și George Petrescu.

În cadrul acestor aniversări – la care se adaugă și sărbătorirea a 20 de ani de activitate pedagogică în cadrul facultății de muzică a Universității „Transilvania” din Brașov – se înscriu și două evenimente care au aureolat primele zile de primăvară ale lunii martie.

Seria CONVORBIRILOR

Dumnezeu.

Evenimentul interpretativ recent care mi-a pricinuit îndelungă admirație mi-a amintit de “BELA BARTOK ȘI MUZICA VEACULUI SĂU”, un recital itinerant pe care ansamblul cameral “REMEMBER ENESCU” l-a purtat prin regiunea centrală a țării, un turneu care va avea ca punct final capitala. Cristina Radu (impecabila solistă a Operei Brașov), alături de pianistii Corina Răducanu și



DESPRE MUZICĂ (pe care le-am inaugurat la Brașov în 2008) ne-a prilejuit în 15 martie la „Casa Baiulescu” a Bibliotecii județene „G. Barițiu” o întâlnire memorabilă cu maestrul CONSTATIN SECARĂ, *cercetător al Institutului C. Brăiloiu al Academiei române*. În zilele binecuvântate ale Postului Mare am primit darul unei prezentări a MUZICII BIZANTINE din perspectiva “TRADIȚIEI ȘI IDENTITĂȚII” ei, principalele aspect ale acesteia, legătura profundă dintre credință și muzică, exprimarea sonoră și vizuală a iubirii de Dumnezeu. Conferința – sintetică, dar complexă - ne-a adus în prim-plan proiecții de icoane asociate cu realitatea muzicală omonimă și exemplificări sonore foarte elocvente. Publicul brașovean a avut posibilitatea de a cunoaște și volumul maestrului, “MUZICA BIZANTINĂ-doxologie și înălțare spirituală”, o carte care ne amintește că muzica mărturisitoare a credinței parcurge cu noi calea ce duce la rugăciune, la preamărirea lui

Eugen Dumtrescu au regăsit filiațiile tainice dintre arta lui Bartok, T. Brediceanu, Silvestri și Kodaly. Cu o sensibilitate care reverbera a amintire în celebra Casă a Mureșenilor, Cristina Radu cântă întotdeauna cu atâta spiritualitate încât ajungi să te uiți pe tine, să uiți de ce-ai venit și cine ești; rămâne numai vocea ei reliefată pe câmpuri nevăzute de cuvinte, o voce în care străbat ecourile întâlnirii dintre rugăciune și cultură, dintre Dumnezeu și muzică, dintre istorie și un prezent concentrat până la implozie. Pianistii se disting atât în postura de cuplu instrumental excepțional, cât și ca parteneri în repertoriul cameral care a propulsat formația ca “Trio al anului 2009”.

Brașovul își cinstește istoria cu ceea ce are mai valoros prezentul lui, atât din perspectivă teoretică, dar și în ipostază interpretativă. Seria evenimentelor abia s-a deschis, iar la palat sunt așteptați mulți cavaleri să vină...

Petruța MĂNIUȚ

Rolul profesorului de muzică în corectarea vocii și auzului muzical la copiii distonici

Muzica, artă sonoră, apare în cadrul societății sub diferite aspecte. Ea înseamnă trăire emoțională complexă, expresivitate, reprezentând un mijloc de comunicare interumană. Această comunicare se bazează pe cele trei mari ipostaze ale actului artistic: creație, interpretare și receptare a operei de artă. Fiecare dintre aceste ipostaze are corespondent în viața spirituală a omului, astfel că, de-a lungul timpului, au existat compozitori și interpreți care și-au împărtășit propriile trăiri auditorilor. Cultivarea spirituală a omului se realizează prin intermediul educației.

Confirmând importanța pe care o are în viața omului, funcțiile actului muzical trebuie înțelese de către profesorul de educație muzicală în vederea obținerii de soluții optime în realizarea actului educațional.

Educația muzicală se deosebește de celelalte discipline prin contribuția la modelarea copiilor în spiritul idealului estetic. Deschiderea spre frumosul artistic și valorificarea potențialului educațional al artei se pot realiza prin activități cum ar fi audițiile muzicale, concursurile și manifestările muzicale ale comunității, prin participările la ansambluri corale și instrumentale ale școlii.

În sistemul actual de realizare a educației muzicale în țara noastră se disting două tipuri de educație muzicală:

- ca parte componentă a culturii generale, prezentă în grădinițe, școli primare, gimnazii și licee teoretice;
- ca parte componentă a pregătirii de specialitate, urmărind instruirea în instituții de învățământ vocațional.

În cadrul Facultății de Arte din Universitatea „Ovidius” din Constanța, specializarea pedagogie muzicală, studenții intră în contact cu tradițiile învățământului românesc și cu sistemele occidentale de realizare a educației muzicale. Curriculum-ul actual, în strânsă legătură cu modelul didactic al disciplinei și centrat pe elev, permite profesorului de educație muzicală să aleagă acel curriculum prin care se realizează adaptarea obiectivelor și conținuturilor disciplinei *educație muzicală* la realitățile școlii.

Noile orientări metodice preiau elemente tradiționale în măsura în care răspund cerințelor actuale ale educației muzicale. Acestea și-au schimbat prioritățile, trecând de la primul conținuturilor la cel al obiectivelor și deplasând accentul pe dezvoltarea culturii generale, pe formarea deprinderilor de receptare a muzicii și pe cultivarea sensibilității, a fanteziei, imaginației și creativității.

Profesorul de muzică trebuie să țină cont de obiectivele instructiv-educative stabilite pe cicluri școlare. Acestea sunt obligatorii pentru toți elevii cu același nivel de școlarizare, dar solicită modalități de instruire adecvate particularităților individuale.

Principala modalitate de realizare a educației muzicale în școli/grădinițe este activitatea vocală, mai exact învățarea de cântece. Realizarea acestui obiectiv cere din partea profesorului pricepere, răbdare și tact pedagogic, știut fiind faptul că *în școală, toți copiii trebuie să cânte!* Profesorul nu poate și nici nu trebuie să respingă copiii care doresc sincer să cânte, dar care au auz muzical incert sau sunt lipsiți de simțul ritmic. Acești copii nu trebuie considerați definitiv în afara muzicii, cadrul didactic având datoria de a găsi soluții în vederea recuperării lor. El va realiza cu ajutorul celor care cântă fals, au defecte de vorbire sau nu au simț ritmic, un ansamblu instrumental, utilizând instrumente ușor de înșușit. Cele mai indicate sunt instrumentele de percuție și de suflat, mai ușor de procurat și care pot fi învățate de către elevi cu efort minim.

Doar specia umană vorbește și cântă. Aceste facultăți sunt datorate unui sistem complicat neuro-audio-fonator. Pentru ca un copil să poată cânta corect, analizatorul auditiv trebuie să diferențieze înălțimile sunetelor și duratele acestora. Dacă raporturile intervalice și desenul ritmic integrate într-o melodie inteligibilă pot fi memorate, nu mai rămâne decât ca aparatul

fonator să declanșeze mecanismele proprii pentru a produce sunete diferite, în concordanță cu datele furnizate de analizatorul auditiv. Conexiunile actului auditiv și a celui fonator sunt preluate de sistemul nervos central și prelucrate, rezultatul obținut demonstrând existența sau lipsa aptitudinilor muzicale.

Pe baza cercetărilor efectuate de specialiști s-a ajuns la concluzia că acei copii care au auz fiziologic normal nu pot fi catalogați afoni, ei intrând doar în categoria celor amuzicali sau, cum am mai spus, cu auz muzical dificil. Acest verdict duce la izolarea, crisparea și complexarea respectivelor copii. Recuperarea celor cu auz muzical dificil se realizează prin diferite metode, adaptate fiecărui individ cu care profesorul dorește să lucreze. Studenții de la specializarea Pedagogie muzicală a Facultății de Arte din Constanța au întâlnit astfel de elevi în cadrul orelor de practică de specialitate.

Prin natura specializării pe care o urmează, studenții constanțeni de la Pedagogie muzicală sunt pregătiți atât din punct de vedere psihologic, pedagogic cât și didactic pentru a face față unor astfel de situații. Ei dobândesc pe parcursul celor trei ani de studii capacitatea de a descoperi forme de operaționalizare a obiectivelor și a unităților de conținut care să le permită adaptări metodologice în vederea situării elevului în activității didactice. Grație acestei pregătiri complexe, viitorii profesori de muzică ai Facultății de Arte din Constanța sunt capabili să aplice și să adapteze metode eficiente în vederea atragerii tuturor copiilor în practicarea muzicii. În vederea realizării acestui deziderat, la cursul de „Sisteme de educație muzicală” studenții de la Pedagogie muzicală au fost învățați să aplice metode și procedee de lucru care să îi ajute să conștientizeze problemele abordate și să consolideze deprinderile practice. Este greu să realizezi educație muzicală într-o singură oră pe săptămână, apelând la creațiile universale tradiționale sau contemporane în domeniul metodologiei educației muzicale. Este bine să ne folosim de un curriculum care să ne permită adaptarea obiectivelor și conținuturilor disciplinei *educație muzicală* la realitățile clasei.

Tocmai în vederea atragerii acelor elevi inhibați, complexați, distanțați afectiv de muzică cadrele didactice de la specializarea Pedagogie muzicală se străduiesc să le ofere studenților - viitori profesori de educație muzicală - cât mai multe soluții în obținerea de rezultate îmbucurătoare. În concordanță cu disciplinele „Didactica educației muzicale” și „Sisteme de educație muzicală” și cu practica de specialitate am apelat la unele dintre metodele propuse de doamna profesor Lulia Bucescu în lucrarea sa „Metoda de studiu autodidact” și la modalitățile de recuperare muzicală a copiilor distonici propuse de domnul profesor Jean Lupu în cartea sa „Educarea auzului muzical dificil”.

Aș aminti doar câteva dintre aceste metode:

- Studiul intervalelor și al acordurilor fără raportare la sunetul *la* (intonarea tuturor intervalelor de la dimensiuni mici la dimensiuni mari, știut fiind că asimilarea intervalelor mici poate ajuta la asimilarea complementarelor acestora, prin mișcarea alternativă, ascendent-descendent, plecând de la un sunet dat; studiul separat al fiecărui interval ce compune acordul prin două modalități, schimbând sensul mișcării melodice, insistând pe sensul melodic descendent al intervalelor ce alcătuiesc acordul);
- Studiul intervalelor și al acordurilor cu raportare la sunetul *la* (raportarea studiului intervalelor la nota *la* cu determinarea notelor; exercițiile acordurilor se realizează melodic, dar aspectul lor armonic trebuie gândit în plan vertical);
- Studiul ritmului (asocierea cu intonația duce la apariția unor probleme ritmice și de aceea este indicat să se studieze fără intonație: procedeul suprimării, procedeul cumulării).

Toate cadrelor didactice ale specializării Pedagogie muzicală din cadrul Facultății de Arte din Constanța sunt convinse că absolvenții vor putea realiza optim educația muzicală în școlile și instituțiile de cultură în care își vor desfășura activitatea. Prin tot ceea ce facem, cu ajutorul disciplinei predate, unele cu caracter teoretic-explicativ, altele cu caracter practic-aplicativ, le asigurăm viitorilor dascăli instrumentele necesare care să îi ajute să demonstreze că muzica, cu valențele ei cognitive, raționale, afective și voliționale, este un însemnat factor de cultură și de civilizație și ajută la umanizarea și socializarea copiilor și tinerilor.

Dana Borșan-Ladislau Petru Horvath

Corina BURA

O strategie extrem de eficientă pe care au elaborat-o organizatorii stagiunii orchestrelor Radio o reprezintă publicarea repertoriului integral al manifestărilor acestor componente de seamă ale instituției într-un amplu caiet-program. Astfel, fideliile Studioului „Mihail Jora” au o imagine corectă asupra unei selecții care se îmbunătățește continuu, iar reinvitarea unor soliști și dirijori reprezintă garanția unei performanțe de calitate. Este tot atât de adevărat că un concert „pe viu”, cum se spune, dă adevărata măsură a interpreților, pentru că nu de puține ori diferența dintre o biografie presărată cu un lanț de critici pozitive sau înregistrări – la care numai cei care sunt experți în electroacustică știu ce și cum au lucrat – și realitatea scenică poate produce contraste șocante.



Reîntâlnirea cu **Ladislau Petru Horvath** într-un nou context mendelssohnian, ca violonist în *Concertul dublu pentru vioară și pian în re minor* (1823) și ca dirijor,

a fost una din cele mai plăcute. La pupitrul Orchestrei de Cameră al cărui membru marcant a fost cu mulți ani în urmă, Ladislau Horvath a evoluat alături de pianista **Dana Borșan** pe filele unei partituri considerabile ca dimensiune (aproape 40 de minute), care prin construcție și elaborare prevestește genialele lucrări ale maturității,



caracterizate prin concizie și maxim echilibru. În prima parte, cei doi artiști s-au desfășurat într-un perfect acord pe eclatantele pasaje încărcate cu o certă virtuozitate, cufundându-se mai apoi în atmosfera magică, în același timp tulburătoare, a temei a doua și mai apoi a părții mediane. Sunetul natural și amplu al vioarei, cu ușoare accente dramatice, a fost echilibrat de *touché*-ul nobil și extrem de egal al pianistei. Scriitura mișcării secunde este în mare aceea destinată unui duo cameral, în construcția căruia apar și unele intervenții ale orchestrei, relevând discrete influențe beethoveniene în tehnica ornamentării temelor. Există un puternic contrast între universul poetic și atmosfera, considerată de unii „accesibilă”, mai dansantă, lejeră, care, la un prim nivel de lectură, se poate desprinde din prima parte,

totuși menirea artistului rămâne aceea de a sonda misterul și de a evidenția acele trăsături profunde care asigură unitatea în expresie – deziderat împlinit în finalul acestui opus. Concertul dublu s-a bucurat așadar de o realizare foarte minuțios pregătită, dominată de siguranță tehnică, într-un context orchestral deosebit de omogen. Itinerariul seriei a continuat pe trasee baroce, transpuse în cameleonul ethos al secolului al XX-lea : *Suita nr. 3 pentru orchestră de coarde* scrisă de **Leoš Janáček** și *Spielmusik op.43* de **Paul Hindemith**. Asemenea introducerii orchestrale a Dublului concert, prima parte a lucrării scrise de Janáček poartă o puternică pecete a contrapunctului bachian, agrementat de îmbinări verticale deosebit de expresive. Ladislau Horvath a surprins și modelat cu multă subtilitate atât asocierea, putem spune oximoronică, a conținutului melodic dramatic plasat într-un înveliș orchestral eterat din *Adagio*-ul suitei, cât și eleganța dansului morav din final. Debutul *Spielmusik*-ului a reiterat aceeași atmosferă bachiană într-un context disonant, amintind uneori de un alt mare contemporan, confirmând ideea că atât Hindemith cât și Șostakovici lansează un arc în timp spre lumea sonoră a Marelui Cantor. Dirijorul, susținut de precizia orchestrei, a oferit o versiune în care tehnica contrapunctică s-a distins prin claritate și omogenitate timbrală. În sfârșit, programul, conceput în ideea „eternei reveniri”, s-a încheiat cu *Uvertura la opera Medeea* de **Luigi Cherubini**. Potențialul tragic generat de însuși libretul inspirat din Corneille și Euripide a substituit prin virtuozitate și tensiune finalul cu care în general se încheie simfoniile tradiționale, întreaga seară fiind construită urmărind de fapt etapele unei mari desfășurări în care se îmbină armonios stiluri diferite, demonstrând că pentru marii creatori dimensiunea timpului funcționează pe alte coordonate.

DOUĂ SECOLE DE NEMURIRE

Unul dintre cei mai mari compozitori romantici, creatorul a cărui muzică a însoțit iubirile și tristețile fiecăruia dintre noi, omul care a transformat instrumentul cu claviatură în cânt vocal de dincolo de cuvinte... Finalul lunii februarie pregătea, la București, printr-o suită strălucită de manifestări, aniversarea a două veacuri de la nașterea lui Frederic Chopin. Universitatea Națională de Muzică București a organizat Simpozionul internațional de muzicologie în cadrul căruia s-au distilat cele mai discrete esențe teoretice legate de viața și creația marelui creator polonez. După cuvântul introductiv al Președintelui Uniunii compozitorilor și muzicologilor din România, Octavian Lazăr Cosma, prof. univ. dr. Valentina Sandu-Dediu a condus lucrările acestui eveniment muzicologic a cărui gazdă a fost prof. univ. dr. Mihai Cosma. Simpozionul a propus o tematică relaționată divers cu educația pianistică, cu activitatea profesorală a marelui compozitor, cu arta generației sale, cu estetica temporalității în discursul capodoperelor pe care le-a semnat, cu elemente încifrate în creații care păreau a nu mai naște întrebări, cu parafraze moderne ce omagiau memoria lui Chopin. Expoziția de documente scrise și audio, ca și lansarea a două prestigioase volume aparținând prof. univ. dr. Lavinia Coman și prof. univ. dr. Carmen Manea au prilejuit o călătorie



pasionantă în lumea aspectelor excepționale ale creației chopiniene.

Seara s-a prelungit până târziu în noapte cu un concert memorabil găzduit de Ateneul Român, concert susținut de Orchestra Universității Naționale de Muzică din București – cu o prestație demnă de o adevărată formație filarmonică - și de soliștii pianiști Viniciu Moroianu (Concertul nr. 1 de Frederic Chopin) și Matei Varga (cel de-al doilea opus concertant).

Pianistul care a cântat într-o viață cât Liszt într-o lună, muzicianul care a reușit să cucerească admirația întregii sale generații romantice, poetul care a tradus în limbaj pianistic întregul vifor al sufletului său răscolit de dorul de țară și de o iubire care nu l-a împlinit, Chopin rămâne prototipul artistului genial al veacului al XIX-lea, cel care a deschis calea modernismului și care a lăsat ca moștenire o muzică nemuritoare.

Petruța Măniut

Let's Vibe

Dacă **Let's Vibe** va reuși să aducă în Sala Radio mai mulți tineri la concertele săptămânale ale orchestrelor, atunci, orice comentariu vizavi de acest concert este aproape de prisos. Dacă cei tineri care au fost acum în sală au înțeles că oamenii din orchestră, soliștii, dirijorul, se îmbracă normal, pot glumi, eventual au și telefoane Nokia de care se folosesc pentru a-și anunța prezența la o petrecere de sfârșit de săptămână, și dacă toate acestea îi vor face să înțeleagă că muzica pe care ei o cântă este vie și ea, posibilă parte din mozaicul contemporan, atunci **Let's Vibe** și-a îndeplinit scopul.

Oricum, tinerii implicați în desfășurarea muzicală a concertului, au fost cei care au pus

sare și piper ideii, chiar și pentru specialiști. *Balada* de Ciprian Porumbescu în concepția orchestrală impresionist-modală a lui Cristian Lolea merită să apară mai des în repertoriul orchestrelor din România și nu numai; Adrian Naidin a *doinitu'* *Doamne doru* și cu violoncelul și cu vocea, iar melodiile culese din zonele cu adâncă tradiție folclorică ale țării au fost fior și surpriză deopotrivă pentru atmosfera generală, îndreptată mai mult înspre jazz și ritmuri alerte; culoare timbrală pregnantă în colajul serii a creat și Alexandru Anastasiu pe al său vibrafon, pe care-l plimbă fără milă între sala de concert și cluburile din subterane.

La final, Stradivarius-ul statului a fost agățat în cui, cablurile au devenit brusc importante,



Alexandru Tomescu a găsit poziția de rock-star al viorii și... restul, data viitoare.

Next vibe!

Talent, muncă, măiestrie

Acestea sunt principalele note dominante ce au caracterizat, fără echivoc, recitalul instrumental extraordinar care a avut loc în seara zilei de marți, 9 martie a.c. la Muzeul Memorial "Paul Constantinescu", susținut de renumiții soliști concertiști: bas-baritonul Andrei Khmyzau din Republica Belarus și pianista Verona Maier, conf.univ.dr. la Universitatea Națională de Muzică București.

Superba manifestare muzicală a fost organizată de către doua instituții de cultură și educație



muzicală, recunoscute în viața noastră spirituală și de peste hotare: Muzeul Memorial "Paul Constantinescu" și Filarmonica "Paul Constantinescu".

Format la vestita școală muzicală din capitala Republicii Belarus, orașul Minsk, bas-baritonul Andrei Khmyzau a concertat, cu brio - mai ales după absolvirea Conservatorului în anul 2001 - pe importante scene lirice din țara natală și în mari centre culturale, cu bogate și prestigioase tradiții muzicale, din Germania, Italia, Franța, Rusia, Olanda, Danemarca, Polonia etc, pretutindeni bucurându-se de aprecieri dintre cele mai elogioase din partea publicului și a presei de specialitate.

Împreună cu distinsul muzician belarus a concertat pianista Verona Maier, care s-a afirmat constant în viața muzicală din țară și străinătate, începând de la debutul său din 1970 (când încă nu împlinise zece ani). Cei doi protagoniști ai acestui veritabil act de cultură muzicală au oferit publicului iubitor al mării și adevăratei muzici din "Orașul alb al aurului negru", municipiul Ploiești, 20 de opusuri reprezentative din creația lirică universală – clasică și contemporană, lucrări semnate de nemuritorii compozitori: P.I.Ceaikovski – *Fiți binecuvântate, păduri, Tremura lacrimi, Serenada lui Don Juan, Noaptea, S-a lăsat întunericul, Privighetoarea, Am*

zăvorât fereastra, Nopti înfierbântate; Serghei Rahmaninov – Ne odihnim, Mi-a fost luat totul; A. Dargomyzski - Zefirul noptii; A. Grecianinov – Ca îngerul cerului; G. Enescu - Languir me fais, Du conflict en douleur; D. Lybin – Serenada; M. Karłowicz – Zile frumoase; B. B. – Tremură sălcii plângătoare; Abaza - Dimineața încețoșată; B. Fomin – Doar o dată în viață etc.

Asistența a remarcat și a răsplătit, prin îndreptățite aplauze, frumusețea vocii muzicianului oaspete, temeinica sa pregătire de specialitate, precum și performanțele artistice în parcurgerea discursului muzical propriu fiecărei lucrări, majoritatea dificile și complexe – din punct de vedere al scriiturii componistice. Precizia și siguranța cu care solistul Andrei Khmyzau a realizat diversele pasaje de incontestabilă virtuozitate vocală, ritmică și melodică, atestă capacitatea și potențialul de creativitate al acestui înzestrat artist liric aflat în plină ascensiune pe scenele de concert din spațiul european.

La același diapazon s-a aflat – și de această dată – pianista Verona Maier, despre a cărei personalitate muzicală presa de specialitate a vorbit, totdeauna, în mod elogios. Stăpânind – în urma unor profunde studii, partiturile înscrise în program, Verona Maier a colaborat excelent cu bas-baritonul Andrei Khmyzau, susținând la pian punerea în valoare a principalelor idei și sentimente ce au stat la baza gândirii, proiectării și elaborării acestor bijuterii din repertoriul liric universal. Sunt argumentele, pentru care, după acordurile finale, publicul spectator a ținut să remarce, în cuvinte deosebite, această neuitată seară muzicală în care talentul, munca și măiestria sunt, într-adevăr, condiții fundamentale în formarea unor adevărați artiști ai cetății, aprecieri pe care le socotim deplin întemeiate.

AI. I. BĂDULESCU



La Radio Viena

Maraton jazz-istic românesc pe unde

Rar mi-a fost dat să ascult la radio, timp de o noapte întreagă, muzică de jazz atât de judicios selectată și de bine pusă în undă, ca în cele aproape 350 de minute difuzate nocturn între 13 și 14 martie 2010. Mărturisesc că am realizat eu însumi multe asemenea „miezo-noptici” pe frecvențele postului Radio România Actualități – dar în cazul emisiunii maraton menționate, rotunjind cinci ore și trei sferturi, a fost oferită de către **postul de radio Viena (Österreich) 1**, exclusiv **muzică acreditată de interpreți români**, comentată în dialog inteligent, pertinent, de promotorul



Jazz-promoterul **Emilian Tantana**, criticul **Virgil Mihaiu**, violonistul **Alexander Bălănescu** și **Harry Tavitian** Viena, ianuarie 2004; Foto Iztok Zupan

de jazz de origine română **Emilian Tantana** – născut în localitatea Tălmăciu/ Sibiu – și **Herbert Uhlir**, redactorul de specialitate de la ORF.

Este cunoscut, mai ales în rândurile jazzmanilor noștri, faptul că **Emilian Tantana**, cu ani în urmă principal co-organizator al Festivalurilor de Jazz de la Sibiu alături de regretatul profesor **Nicolae Ionescu**, precum și al Jazz-Clubului găzduit de Casa de Cultură a Studenților din burgul transilvan, a emigrat acum două decenii în Austria, stabilindu-se în orașul Bad Ischl unde a devenit conducătorul unui Club de jazz, managerul unui Festival și al unor concerte de gen, totodată colaborând frecvent cu Institutul Cultural Român din Viena. Chiar și pentru un comentator experimentat ca el, sarcina de a cuprinde în șase ore de audiere muzicală și comentariu o semnificativă panoramă a jazz-ului autohton de ieri și de azi, nu a fost cătuși de puțin ușoară, dimpotrivă! Aceasta cu atât mai mult cu cât nu au fost admise în emisiune decât exemplificări

sonore existente pe discuri originale – doar cu excepția înregistrării unui moment live cu grupul bateristului german de origine română **Billy Bontaș**.

Consider că selecția muzicală a excelat prin valoare și diversitate, prin profesionalism și bun gust, acoperind un larg spectru de stiluri, tendințe și orientări raportate în majoritatea cazurilor la creații originale compuse de muzicieni români și la teme de sorginte folclorică: astfel, au fost incluse secvențe istorice din prima jumătate a veacului trecut – de pildă cele realizate de pionieri ai genului ca **Giorgi Vintilescu**, **James Kok** (instrumentiști români stabiliți în Germania), existente pe vechi discuri de ebonită sau de „Concertul pentru clarinet” compus și interpretat de celebrul improvizator și dirijor american **Artie Shaw** – și el, se pare având în arborele genealogic rude prin România – până la înregistrări de azi datorate unor apreciați instrumentiști și lideri de formații ca **Mircea**

Tiberian, **Garbis Dedeian**, **Liviu Butoi**, **Harry Tavitian** în fruntea ansamblului propriu „Orient Express”, **Ion Baci** Jr., **Romeo Cozma**, **Florin Răducanu**, **Marius Vernescu**, grupul de blues „Nightlosers” condus de **Hanno Höffer**. Nu au lipsit din această panoplie a numelor de referință monștrii sacri – **Ian**csi **Körössy**, **Johnny Răducanu**, **Richard Oschanitzky**, **Marius Popp**, **Aura Urziceanu**, **Dan Mândrilă**, **Eugen Gondi** –, mai tinerii lor colegi de vocație dar

deopotrivă notorii **Anca Parghel** (în colaborare cu pianistul german **Klaus Ignatzek**), „Vocal Jazz Quartet”, **Teodora Enache**, **Cristian Soleanu**, **Pedro Negrescu**, **Petrică Andrei**, **Florin Răducanu**, **Marius Vernescu**, grupul „East Village”. Firește, au figurat între cei aleși, cei mai importanți exponenți ai **diasporei române de jazz**, între care **Peter Herbolzheimer**, **Eugen Ciceu**, **Paul Weiner**, **Mircea Stan**, **Nicolas Simion**, **Alexandru Bălănescu**, **Decebal Bădilă**, **Poldi Reisenauer** în fruntea propriului big band, **Marian Petrescu**, **Lucian Ban**, **Alexandru Simu**, grupurile „Trigon” din Republica Moldova, „ReBop Unit” etc.

Maratonul jazz-istic românesc de la ORF – un veritabil act de cultură, o benefică promoție internațională în slujba jazz-ului autohton!

Florian LUNGU

LOCOMOTIVA JAZZ

Alexandru ȘIPA

Evenimentul a fost prilejuit de împlinirea unui an de la debutul pe scena sălii Kultea din Budapesta a inspiratului proiect muzical LOCOMOTIVA JAZZ-un ciclu de concerte lunare organizat sub auspiciile Institutului Cultural Român din capitala Ungariei, în colaborare cu Federația Maghiară de jazz, eveniment ce reunește de fiecare dată, în acest vechi și totuși nou/actual „mijloc de transport”, muzicieni valoroși reprezentativi pentru cele două școli europene de jazz-cea română și cea maghiară.

Ca toate cele 14 concerte anterioare, și cel din 26 februarie a.c. s-a repetat a doua zi la Szeged-Seghedin. De această dată „partea română” a fost reprezentată de cunoscuta solistă vocală Teodora Enache, iar „partea maghiară” de același iscusit „mecanic”-responsabil muzical dar și co-organizator al fiecărui concert, apreciatul ghtarist Istvan Gyarfás, împreună acum cu basistul de talie internațională Berkes Balázs (ca fapt divers cu un bunic născut la Timișoara).

Inspirat ca întotdeauna în propriile teme și improvizării, Istvan Gyarfás a ales pentru deschiderea fiecărui recital din acest ciclu o piesă sugestivă: „Take The <<A>> train” (B. Strayhorn), într-o interpretare plină de vervă, de swing intens, menită pe de o parte să imprime muzicienilor un anumit groove, iar pe de altă parte să binedispună auditoriul.

Pe Istvan Gyarfás, pe care mulți fani români, muzicieni, organizatori de concerte și festivaluri din România îl cunosc și îl apreciază de mai mulți ani, l-am descoperit și aplaudat și în calitate de entertainer, prezentând cu aplomb atât piesele, repertoriul, cât și colegii de recital. Prin rolul său extrem de complex și delicat, asumat cu bună știință și de



Istvan Gyarfás, Teodora Enache, Berkes Balázs

cele mai multe ori benevol, Istvan poate fi considerat un ideal mediator între cele două școli de jazz, un adevărat ambasador al celor două țări vecine și prietene cu adevărat.

Spectacolul a fost dublat de o expoziție de afișe RoJAZZ (54 de exemplare expuse în holul sălii Kultea) care reflectă cum nu se poate mai bine efervescenta activitate de jazz din România ultimilor ani-recitaluri din cluburi, concerte, festivaluri, prezențe românești în străinătate și străine la noi în țară, etc...

Nu-mi rămâne în încheiere decât să citez câțiva dintre principalii muzicieni români invitați să „călătorească” cu această năzdrăvană Locomotivă de jazz: Mircea Tiberian, Jancsy Korossy, Ramona Horvath, Pedro Negrescu, Berti Barbera, Johnny Bota, Sorin Romanescu, Luiza Zan, iar dintre „călătorii” maghiari cel puțin doi, prezenți ca spectatori și la evenimentul de la finele lunii februarie: Imre Koszegi-baterist și Tibor Marcus-președintele Federației Maghiare de jazz.

Și nu în ultimul rând, urez în continuare DRUM BUN Locomotivei de jazz pentru a o putea sărbători cel puțin la fel și la un deceniu de activitate...

“Ziua de mâine”

Dan CHIRIAC

La Alba Iulia s-a desfășurat ediția a V-a a festivalului-concurs de muzică folk (organizator: Consiliul județean Alba, președinte - Ion Dumitrel) “Ziua de mâine”, cu o durată de 3 zile. Este poate festivalul de acest gen din țară cel mai bine organizat - cu siglă proprie, afișe, ecusoane și tichete de masă, program de sală, regulament fără cusur, contracte “beton”, premii substanțiale (între 1000 și 300 de lei), sonorizare de calitate, juriu competent.

Fiecare seară a avut un generic aparte - Contraste, Amintiri,

Colinzi - axat pe diversele stiluri ale numeroșilor invitați: Mircea Florian, Poesis, Vasile Șeicaru, Ducu Bertzi și Mihai Neniță, Pasărea Colibri (redivivus), Mihai Mărgineanu, Florin Săsărman, Narcisa Suci, Daniel Avram, și evident Vali Șerban – muzicianul local(și în același timp prezentator plin de farmec) care s-a zbatut ani de zile pentru fondarea acestui festival având aceeași titulatură cu cea a emisiunii sale radiofonice.

Serviciul Turism și dl. Dan Mihai Poescu au reușit să asigure un program extrem de dens și



complex, incluzând, pe lângă festivalul propriu zis (desfășurat la Casa de cultură a sindicatelor), simpozioane “de gen” intitulate “Cafeaua cu folk” în fiecare dimineață la Alba Mall, lansări de discuri, jam sessions folk intitulate “After eleven” la Fort H în fiecare seară.

Palmaresul final i-a inclus pe Ionuț Mangu, Florin Radu Ștefan, Cosmin Vasile Luran, Alexandra Sidor, Laura Todică, grupurile Noi, Alergic – artiști care vor confirma,

sperăm, cât mai rapid.

Fără îndoială, un festival de nota 10!

Show mult, muzică puțină

Ana-Maria SZABO
Iulian CĂRNU

În afara scandalului cu fluturii striviți pe scenă și, în general, cu tot ce a ținut de nemulțumirile celor de



Paula Seling și Ovi

pe locul 2 (lipsă de fair-play: când toți ceilalți erau în "camera verde" pentru declarații, soliștii acestei piese s-au închis în cabine!), a fost o ediție mai liniștită și care, spre satisfacția noastră, a confirmat anticipările din aceste pagini, legate de realizatoarea Marina Almășan-Socaciu. Culmea este că acum, când bugetul a fost unul de criză, show-ul, spectacolul în sine a făcut toți banii – care nu știm pe ce se duceau (și iată că nimeni nu s-a întrebat!) în anii precedenți! La TVR, după cu se vede, nimeni nu se preocupă de risipirea banului public... Realizatoarea a exploatat perfect resursele Circului "Globus", gazda finalei, intermezo-urile cu numere de circ și de dans fiind adesea mai atractive decât melodiile în sine! De la costume (cu unele excepții, ca în cazul nefericitei Dalma) la decor, totul a fost o plăcută surpriză, dar măcar Dalma Kovács (care e... ungueroaică din Brașov!) a fost singura care, neuitând că face parte din trupa Divertis, a cântat puțin

și în românește! În limba străbună (pe când și aici tot în engleză?) a fost comperajul, unde am remarcat că manechinul Valentina Pelinel, o apariție decorativă, avea o dicție uneori mai bună decât Horia Brenciu - între noi fie vorba, artist... MediaPRO! Acesta din urmă s-a referit tot timpul numai la el, a raportat concursul la persoana sa (a susținut și un recital alături de formația proprie), de parcă era un spectacol dedicat lui... Ideea (și punerea în pagină) a trecerii în revistă a unor șlagăre lansate la Eurovision a fost materializată convingător, însă, de HBO. Un alt recital care ne-a dovedit că la acest concurs s-a câștigat și prin decență și muzică de calitate, nu doar prin exhibiționism, a fost cel al învingătorilor din 2000, danezii Olsen Brothers.

Cum nimic nu se pierde în TVR, iată că, după 25 de ani și mai bine, a fost reluat sistemul cu jurii teritoriale, patentat de Titus Munteanu la „Șlagăre în devenire” (firește, cu mijloacele tehnice de atunci, doar cu legătura radio). În aceste jurii, deși este vorba de un concurs de muzică pop (sau ușoară, cum vreți), am notat prezența mult prea masivă a unor reprezentanți ai jazz-ului, rock-ului sau chiar ai muzicii clasice (iar la București l-am văzut stupefiați, alături de nume respectate, pe un... impresar din Germania, Ratscher!!). În aceste condiții, să nu ne mai mirăm că juriul de la Timișoara a acordat piesei lui Eduard Cărcotă... 0 puncte!! Regulamentul trebuie să devină mai ferm, eliminând toate porțițele: Ovi (Ovidiu Cernăuțeanu) o fi el român la origine, dar locuiește în Norvegia și are cetățenie norvegiană; nu știm care mai este situația actuală a lui Tony Tomas, care, tot așa, locuia în Peninsula Scandinavă. Nemaivorbind de englezul David Bryan (“Come as one” – Gabriel Băruță), căruia i s-a interzis să interpreteze piesa singur, dar ca solist al unei formații, Hotel FM, n-a mai fost nici o problemă! Păi, în acest caz, toți străinii vor apela, formal, la câțiva instrumentiști români și totul va fi OK! La o altă formație, “Pasager”, l-am revăzut cu plăcere pe fostul component al “Școlii vedetelor” și concurent la “Cerbul de Aur”, Ovidiu Anton, a d e p t necondiționat al rock-ului; el a fost și textier al piesei “Running Out of Time”.

Sigur, n-o fi fost atât de grav cu fluturii aceia arși sau striviți (deși, mai normal este să



Luminița Anghel

lansezi porumbei, fluturi sau alte viețuitoare nu în sală, ci sub cerul liber), totuși nu înțeleg de ce T. Tomas și valoroasa Luminița Anghel, împreună cu o impresară, au făcut atâta tam-tam la TV? Piesa lor a primit de la public mult mai puțin decât câștigătorii, care au totalizat, autoritar, 23.412 voturi de la telespectatori, dar și o medie de 309 puncte de la cele 5 jurii (cele din țară având, fiecare, doar un sfert din ponderea celui bucureștean și jumătate pe ansamblu, deci au fost cam formale). Mai mult, piesa cântată de L. Anghel, Tomas și Adrian Piper a fost devansată la public și de Cătălin Josan, care a primit 10.515 voturi! Deziluzia le-o fi fost cauzată de faptul că un membru al juriului a făcut anterior nefericita declarație că piesa lor e favorită? Dincolo de toate, e frumos să pierzi elegant. Cert este că în mai, la Oslo, vom fi reprezentați de piesa "Playing with Fire" compusă de Ovi (anul trecut, la "Cerbul de Aur", a reprezentat... Norvegia!) – și aici au fost discuții, cum că autor ar fi un norvegian. Atu-ul acestui cântec a fost prestația superlativă, din toate punctele de vedere, a frumoasei Paula Seling, care avea nevoie de multă vreme de un hit ritmat, modern. Partenerul ei, cu pantalonii aceia roșii, a avut mai degrabă o alură comic-simpatică. Cert este că dacă nu am fost inspirați să-l trimitem la Moscova pe Cătălin Josan, vorbitor perfect de rusă, acum avem un "norvegian" la Oslo, ceea ce poate fi un avantaj în relațiile cu organizatorii și presa, pentru că altminteri nu credem că a auzit multă lume de el pe acolo. Seling a mai avut o piesă în finală de Andrei Tudor, și aceea bine plasată – pe 5, cântată alături de Kamara (Alb-Negru). Pe 3, în ierarhia finală, a fost C. Josan cu compoziția proprie "Around, Around", iar pe 4 Hotel FM. Reușita compoziție a lui Mihai Alexandru, "Baby", a fost pe 9, cântată (se putea mai bine) de Alexa, și ea fostă la "Școala vedetelor". O altă creație a unui compozitor respectat, Mircea Romcescu, "See You in Heaven", dedicată lui Michael Jackson, a ajuns doar pe 15, poate și datorită punerii în scenă mai neinspirate, dar și lipsei de charismă a solistei Lucia Dumitrescu. Asta în condițiile în care pe pozițiile 6 și 7 s-au clasat cântece mai puțin



Alexa, Mihai Alexandru și echipa lor

convingătoare, dar așa e cu televotingul și cu juriile eterogene.

În final, ca de obicei, cităm din presa autohtonă,

pentru a vă convinge că adesea suntem mai îngăduitori ca alții. Iată, de pildă, câteva extrase din "Jurnalul național": "Ne-am învînețit de răs urmărind finala națională Eurovision. O păpușă gonflabilă, cu nume și prenume, Valentina Pelinel (cine are la TVR



Hotel FM

asemenea idei trăznite? Fata e frumoasă, dar... **N. A.**, se chinuie să-și folosească limba maternă, dar se tot împiedică în ea; o Gianina (Corondan, of course)



Pasager

coafată în mers pe geamul de la tren... Concurenții se luptau să câștige în cursa de-a "cine falsează mai mult și mai bine" în 16 limbi și-o engleză... Nici un concurent nu s-a simțit destul de stăpân pe limba sa pentru a se prezenta în fața poporului astfel încât acesta să înțeleagă cât de cât de ce se chinuie pe scenă. Am avut astfel o finală națională într-o cheie englezească, dar cu solfegiu de baltă. Sonorizarea a fost execrabilă... „Am prezentat această primă ediție acum 16 ani” – și-a început H. Brenciu show-ul.”

Ar mai fi multe de spus, dar ne oprim aici. Necunoscând melodiile respinse, ne mulțumim să credem că acestea au fost într-adevăr cele mai bune, dar ar fi trist ca acesta să fie nivelul actual al componisticii de gen. Și mai trist este că mai toți compozitorii importanți ocolesc concursul, ceea ce se vede... și se aude. (Foto: Tiberiu Crișan, www.bestmusic.ro)

Furtună de șlagăre la "Tănase"

Marius GHERMAN

După trei spectacole "de rodaj", directorul general al Teatrului de revistă "C. Tănase", marele actor de comedie Alexandru Arșinel, care este și un iscusit manager, a programat spectacolul de gală cu "O premieră furtunoasă", spumoasă comedie muzicală concepută de Octavian Sava și Cezar Ghioca după "O noapte furtunoasă" de I.L. Caragiale (de fapt este doar un pretext), cu muzica excepțional scrisă de un Marius Țeicu aflat în cea mai bună formă a sa. De altfel, faptul că Țeicu este perfect familiarizat cu muzica de scenă și cu *musical*-ul se simte de la primele măsuri, el lansând în acest spectacol cel puțin trei șlagăre, care pot circula de sine-stătător (de dorit ar fi ca el să le imprime cu aceiași artiști, așa cum sperăm să existe în curând și un CD cu muzica premierei): "Aș vrea să fiu artistă" (Mirela Boureanu), "La Golden Blitz", "Banii, banii". Textul și versurile aparțin lui Octavian Sava, scenografia și costumele (și ele la nivel înalt) – arh. Theodora Dinulescu, iar coregrafia (baletul este organic integrat în story) – lui Cornel Popovici. Cel care pune mâiestru cap la cap toate aceste elemente este tânărul regizor Cezar Ghioca, realizatorul unui spectacol alert, dinamic, modern, plin de vervă, în care "insertiile" din actualitatea imediată fac deliciul publicului. Distribuția are în frunte doi maeștri ai teatrului românesc care ajung să joace împreună după mai bine de 30 de ani, Adriana Trandafir (spumoasă, sexy, senzuală, încântătoare) și Valentin Teodosiu (sobru, interiorizat, cu umor sec, impozant). Foarte bine aleși, cei doi și cântă excelent, condiție *sine qua non* într-un spectacol în care, atenție, totul se desfășoară LIVE! Aceasta este o altă performanță demnă de a fi subliniată în premiera de față, fiindcă, ne aducem aminte, un alt musical de la același teatru, cu mult timp în urmă, "Nota zero la purtare", de aceiași autori, protagoniștii, atenție, cântăreții profesioniști, faceau playback. Tehnica între timp a făcut pași mari, iar teatrul a făcut eforturi pentru a achiziționa microfoane-cască performante.



Celia

Benefică este și implicarea actricească a unor cântăreți foarte talentați, care au astfel ocazia să-și dovedească plurivalența: Mirela Boureanu-Vaida, Daniela Cristea, George Enache, dar toți cântă la fel de bine, se vede că fac totul cu plăcere. Este vorba de Nae Alexandru ("Mr. Bingo" la Antena 1), Cristian Simion – tinerele vedete masculine ale teatrului, de "veteranii" Alexandru Lulescu, Marcel Horobeț, Paul Talașman, Ortansa Stănescu, de fostul student al lui M. Țeicu, George Ioan Hodor. Ceilalți erau toți cunoscuți, dar

acesta din urmă este surpriza spectacolului, ca și Oana Ghioca – provocatoare, cu o anatomie cuceritoare, relaxată – o "Anaconda" senzațională, gâscușița atât de asemănătoare cu "vedetele" de mucava cu care ne intoxică televiziunile în prezent. Oh, dacă ar fi trăit Caragiale!

La premieră, o sală arhiplină și un parter de vedete care l-au înconjurat pe Alexandru Arșinel în pauză, felicitându-l și fotografiindu-se cu el în fața senzaționalului afiș realizat de Gabi Bohoț (foto) și Șimion R. Ștefan (design). Au ținut să fie de față la această seară memorabilă compozitorii Anton Șuteu, Cornel Fugaru, marele campion



Final cu ovații

Ivan Patzaichin, Celia, actorii Gabriel Fătu, Victor Yila, Dan Tudor, regizoarea Chris Simion, generalii doctori Mihai Mureșan și Cornel Romanișan, Mirela Voiculescu-Fugaru, Deea și Dinu Maxer, vedeta TVR Iuliana Marciuc, Oana (chiar de ziua ei!) și Viorel Lis, scriitorii Silvia Kerim și Mircea M. Ionescu, cunoscuții animatori ai vieții artistice Livia și Ioan Gauzin, reputatul om de radio și TV Anca Florea ș.a. Dacă tot am amintit de afiș, trebuie subliniat apăsător că la Teatrul de revistă "C. Tănase", considerat de mulți în mod eronat cam prăfuit, există la ora actuală cel mai modern serviciu de imagine dintre toate teatrele bucureștene, de la afișe, programele de sală-flyere, reclamele electronice de pe panourile stradale și de la metrou, articole în toată presa, kroll-uri TV - la mediatizarea intensă. Și, urmărind această premieră, dar văzând și celelalte spectacole ale teatrului, ne bucurăm că artiști excepționali – cum sunt Alexandru Arșinel, Stela Popescu, Nae Lăzărescu, Vasile Muraru (noul director artistic), Cristina Stamate, Adrian Enache, Bițu Fălticineanu se bucură de o mediatizare meritată. Iată mai jos declarațiile celor implicați în acest mare succes al teatrului românesc de revistă, culese de colaboratoarea noastră, **Oana Georgescu**.

Alexandru Arșinel, Director General Teatrul de Revistă "Constantin Tănase": Sunt sigur că această nouă premieră va fi un succes de casă, mai ales că se înscrie deja printre proiectele de referință ale noii stagiuni a Teatrului de Revistă, care are nevoie de musicaluri și de comedii muzicale. Am acordat încredere totală acestui tânăr regizor foarte talentat, care la rândul său a lucrat excelent cu cei doi protagoniști și cu toți ceilalți actori ai Teatrului. Adriana Trandafir face un rol extraordinar, iar colaborarea cu Valentin Teodosiu este de bun augur pentru teatru și pentru spectacolul în sine. Sunt o echipă grozavă.

Vasile Muraru, Director Artistic Teatrul de Revistă "Constantin Tănase": Este un spectacol foarte reușit, o comedie muzicală la succesul căreia și-a adus aportul colectivul Teatrului de Revistă alături de profesioniști ai genului precum Marius Țeicu și Octavian Sava. Regizorul Cezar Ghioca a mai colaborat cu noi, dar actorul Valentin Teodosiu se află la prima colaborare și cred că se descurcă excelent pe scena Teatrului de Revistă. Adriana Trandafir – Valentin Teodosiu fac un cuplu de senzație în "O PREMIERĂ

FURTUNOASĂ”.

Marius Țeicu, compozitor:
Mă bucur că am avut ocazia să colaborez din nou cu prestigiosul colectiv al Teatrului de Revistă „Constantin Tănase” la acest proiect artistic deosebit. Comedia muzicală „O PREMIERĂ FURTUNOASĂ” este al patrulea musical la care am compus muzica pe libreturile lui Octavian Sava și al doilea regizat de Cezar Ghioca, având cu amândoi o colaborare extraordinară. Trebuie să amintesc și colaborarea cu coregraful Cornel Popovici, ca de fiecare dată excepțională. Este un musical în care actorii interpretează la cote înalte partea de actorie, de dans și de cântat. Ei cântă live, realizând o performanță de excepție pentru care merită toată admirația și prețuirea noastră. După părerea mea, chiar dacă e subiectivă, cea mai nouă PREMIERĂ a Teatrului Tănase este un spectacol foarte bun căruia îi doresc și îi prevăd o viață cât mai lungă. Aceasta o va confirma doar Măria Sa, Publicul.

Octavian Sava, scriitor și textier: Piesa „O noapte furtunoasă” sau „Numărul 9” a fost scrisă genial de I.L. Caragiale. Este foarte dificilă transformarea replicilor mustoase și



„Noptii furtunoase” în „O PREMIERĂ FURTUNOASĂ”. Am respectat în linii mari intriga din comedia lui Caragiale într-un „aici și acum” dintr-un teatru de varietăți care pregătește un spectacol muzical al faimoasei comedii. Personajele seamănă cu eroii binecunoscuți, dar cu alte replici, în situații echivalente unor situații din zilele noastre.

Arh. THEODORA DINULESCU, scenograf:

Mi-au plăcut scenariul și concepția acestui spectacol și mai ales îmi face mare plăcere să lucrez cu un demn reprezentant al tinerei generații de regizori. I-am fost foarte aproape de-a lungul realizării acestui proiect și cred că i-a făcut mare plăcere colaborarea noastră. Lucrez foarte bine cu artiștii, așa cum am făcut-o și acum. Nu vreau să văd costumele

stând...singure, ci să vină bine pe actorii care trebuie să se simtă excelent în ele. Încerc mereu să ajut actorul, dar și baletul, să dea tot ce poate pe scenă, să nu se simtă încorsetați de costumele pe care-l imaginez și creez special pentru ei. Vreau ca toți artiștii să se simtă bine în costumele mele, parte integrantă din decoruri. Iubesc Teatrul de Revistă „Constantin Tănase” și lucrez la fiecare premieră a Teatrului cu mare plăcere. Este o bucată din viața mea și face de mult parte din mine, asemeni Televiziunii”.

Cornel Popovici, coregraf:
Teatrul de Revistă „Constantin Tănase” readuce fiorul celor mai diverse sentimente umane, formând în

noi comoara mereu neștiută a unor delicate și diferite simțăminte - iubirea de viață, de fiecare clipă și de oameni. Memoria noastră este obligată să se îmbogățească cu un nou titlu. „O premieră furtunoasă” făcându-i pe spectatori să se bucure că sunt contemporani cu minunații artiști participanți la crearea acestui spectacol, artiști ce își doresc neîncetat să le aducă spectatorilor o rază de lumină, pentru a le alunga pentru câteva ore orice neceaz sau durere prin râs, muzică și dans. Pentru mine proiectul regizorului Cezar Ghioca este o nouă provocare, o altă piesă în puzzle-ul carierei mele de coregraf.

Cezar Ghioca, regizor: „O PREMIERĂ FURTUNOASĂ” este o comedie muzicală originală care pleacă de la intriga piesei lui Caragiale „Numărul 9” - devenită faimoasă cu titlul de „O noapte furtunoasă”, dar o repovestește în cheie contemporană. Acțiunea musicalului se petrece în culisele unui teatru de varietăți care montează o versiune muzicală a comediei lui Caragiale. Personajele din teatru au multe în comun cu cele caragialești, intriga amoroasă fiind mutată de la „Union” la „Golden Blitz”, „bagabonțul” a devenit „un paparazzo” și „Vocea patriotului național” un tabloid al zilelor noastre. Totul e povestit cu ritm, cu vervă, cu o cavalcadă de gaguri în care sunt implicate și personaje rupte din actualitate cum ar fi sponsorul bătrân și protejata „inocentă”, iar partitura trece cu ușurință de la antrenante numere de dans la tangourii lascive și balade emoționante. În ciuda paietelor sclipitoare, a umorului savuros și a spectaculoaselor numere coregrafic-muzicale, spectacolul are o importantă componentă satirică care transferă discuția despre prețul fericirii și masca onorabilității din comedia de moravuri a lui Caragiale la o discuție în care dragostea și arta sunt puse sub



A. Șuteu, C. Fugaru, M. Țeicu

pline de haz ale autorului în cuplete sau cântece care să egaleze proza lui spumoasă. În plus, s-ar putea ca primirea de către critică a noului text să fie considerată derizorie, în raport cu opera originală, oricât de valoros ar fi musicalul. Ne-am propus folosirea unui procedeu de actualizare și reevaluare, mult uzitat de americani în ce privește transformarea unor mari lucrări din dramaturgia clasică. Câteva exemple: „Othello” a devenit un polițist negru din New-York, „Regele Lear” e prezentat ca un fermier american care și-a împărțit moșia celor trei fete ale sale, „Romeo și Julieta” sunt un american și o hispanică și tot așa... Iar cel mai edificator exemplu, pe care am vrut să-l urmărim și noi este „Scorpiu îmblânzit”, devenită „Kiss me Kate”. Acțiunea se petrece la un teatru muzical unde se repetă versiunea cântată și dansată a lucrării, dar în viața particulară se petrec fapte asemănătoare cu cele din piesă. Cam în acest fel am gândit la transformarea



Fam. Fugaru și Marciuc

semnul promiscuității și compromisului. Poate banul scuza sau curăța orice mârșăvie? Oricum totul e bine când se termină cu bine - conform unei prea bine verificate rețete bazate pe happy-end, în timp ce banii aduc fericirea tuturor....

(Foto: Gabi Boholț)

Gala "Premiile Muzicale Radio România Actualități"

Gabi MATEI

În 1996 s-au lansat Premiile Muzicale Radio, prezentate inițial în cadrul unor emisiuni, apoi, din 2001, în concerte de gală, premii stabilite după criteriile valorice și nu după cifrele vânzărilor, prezentând superlativul anului precedent în muzica românească pop, dance, folk și pop-rock, preponderent difuzată la Radio România Actualități. În alcătuirea ierarhiei finale și desemnarea premianților se implică, de fiecare dată, întreaga echipă a secției de specialitate din Redacția Muzicală.

Festivitățile s-au desfășurat la Sala Radio, într-un megaconcert (realizator – Gabriela Scraba, producător – Carmen Movileanu) care a durat aproape 4 ore. Spectacolul, prezentat de Gianina Corondan și Bogdan Pavlică, l-au încheiat Paula Seling și Ovi, cu piesa „Playing with fire” care va reprezenta România la Eurovision în acest an. Coproducătorii spectacolului, sponsorizat de World Trade Center, au fost Televiziunea Română, Loteria Română și Centrul Județean pentru Promovarea și Conservarea Culturii Tradiționale Ilfov. Evenimentul a fost transmis în direct pe Radio România Actualități și Radio România Internațional și a putut fi urmărit pe TVR 1, duminică 21 martie.

Iată și premiile ultimei ediții.

1. Cel mai difuzat artist la Radio România Actualități în 2009: **Dj Project**; 2. Cel mai bun debut: **Bloggers**; 3.

La mulți ani, Bianca Sârbu!

Oana GEORGESCU

Recent, Bianca Sârbu, actriță și solistă a Teatrului de Revistă „Constantin Tănase”, și-a sărbătorit ziua de naștere în superbul decor al Restaurantul „Allhambra”. Acesta aparține ei și soțului său Marian Sârbu, liderul Trupeii „Exclusiv”, care în fiecare seară susține aici concerte live. Prietenul și colaboratorul permanent al trupei este Adrian Enache, colegul de teatru al Biancăi Sârbu. Împreună cu iubita sa Iuliana Marciuc, el a ținut să-i fie alături solistei și mai ales să cânte împreună cu ea și cu trupa. Au dansat și au cântat împreună cu ei Mihaela și Dănuț Lupu, colega de teatru, actrița Valentina Fătu, senatorii Anca Boagiu și Sorin Fodoreanu. Bianca a preferat

să danseze doar cu fiul său Luca. Unul dintre momentele emoționante ale seriei a fost duetul pe care aceasta l-a susținut cu tatăl său, reputatul saxofonist Emil Anghel. De data aceasta a preferat să cânte cu vocea. A fost prezentă și mama Biancăi, fostă balerină a Teatrului de Revistă „Constantin Tănase”.

Trupa Exclusiv și pianistul Marius Vernescu au lansat dublul album intitulat simbolic „Pentru că te iubesc”. Acesta este numele unuia dintre cele două CD-uri ce conține melodii de muzică ușoară românească mai vechi sau mai noi reorchestrate de Marian Sârbu și interpretate de Bianca Sârbu. Cel de-al doilea CD intitulat „Povestiri din București” conține și cântece din perioada interbelică a Bucureștilor de altă dată - „Fetițele din

Cel mai difuzat cântec 2009 la Radio România Actualități: **“Single lady” / Radu Sârbu / Ana Sârbu / Dj Layla feat Alissa**; 4. Premiul “Radio România junior”: **Ion Moise Bădulescu**; 5. Cel mai bun cântec pop-dance: **“Amazing” / Play & Win / Inna**; 6. Cel mai bun artist pop-dance: **Inna**; 7. Cel mai bun cântec pop: **“Iubește-mă astăzi, iubește-mă mâine” – Adrian Cristescu / Andra**; 8. Cel mai bun interpret: **Tony Tomas**; 9. Cel mai bun album pop: **“Culeg vise” / Paula Seling**; 10. Cea mai bună interpretă: **Andra**; 11. Cel mai bun compozitor: **Play & Win**; 12. Premiul de excelență: **Nicolae Nițescu**; 13. Cel mai bun album folk: **“În orașul cu floare de tei” / Vasile Șeicaru**; 14. Cel mai bun cântec folk: **“Delta lunară” / Raul Cârstea și Constantin Neculae / Adrian Păunescu**; 15. Omul cu chitara: **Vasile Șeicaru**; 16. Cel mai bun proiect discografic: **“Ducu Bertzi și Florian Pittiș în concert”**; 17. Cel mai bun cântec pop-rock: **“Pas în doi” / Bere Gratis**; 18. Cel mai bun proiect etno: **Romaniac – Damian & Brothers**; 19. Cel mai bun album pop-rock: **“V8” / Voltaj**; 20. Cel mai bun artist pop-rock: **Voltaj**; 21. Artistul anului: **Cristi Minculescu & Iris**.

Nicolae Nițescu



București”, “Trurli”, “Du-mă acasă, măi tramvai”, “Ce cauți tu în viața mea?”, “Hai coșar, coșar”, “Ce bine-i lângă tine” sau “Cel mai frumos tango”. La ora actuală, Trupa Exclusiv lucrează la un nou album pe care-l va lansa în acest an, iar compozitorul Nicolae



A. Enache, I. Marciuc, B. și M. Sârbu

Caragia i-a încredințat deja Binacăi câteva piese create special pentru vocea și personalitatea artistei. (Foto: **Gabi Boholt**)

Aplauze la Chișinău

Mihai CHIHER

Sala Operei din Chișinău a fost luată cu asalt la un concert așteptat cu mare nerăbdare de publicul meloman din Capitala Republicii Moldova. Cea mai bună dovadă a respectului de care s-au bucurat artiștii români a fost prezența în loja oficială a președintelui interimar Ghimpu (în egală măsură președinte al Parlamentului!), a ministrului culturii și a altor membri ai guvernului. Încurajați din culise de copilul-minune Rafael Bobeică, laureat al unor concursuri de muzică ușoară din țara noastră (el a lansat un CD recenzat în paginile "AM"), protagoniștii au ridicat publicul în picioare. Marea cântăreață Irina Loghin a avut trei momente distincte, două ca solistă și



I. Loghin, Alesis

un altul alături de frumoasa sa fiică, Irinuca. Vedetă așteptată cu dragoste la Chișinău, unde are și rude dinspre tată, Irina a ținut să-i aibă alături în acest triumf pe colaboratorii săi nr.1, membrii formației "Alesis". Alina și Romeo Negoiasă și-au alcătuit judicios

repertoriul, cu muzică ușoară, prelucrări folclorice, piese cu tentă patriotică, la care toată sala a cântat împreună cu cei doi. O plăcută surpriză a reprezentat-o formația etno "Nemuritorii" din Buzău, condusă de cunoscutul compozitor de muzică pentru copii (primul câștigător al Trofeului festivalului "Mamaia copiilor") Constantin Ungureanu. Agrementat cu recitalul unui cunoscut solist local de muzică populară, însoțit de un frumos ansamblu coregrafic, spectacolul a fost umbrat doar de "țeapa" financiară pregătită de organizatori artiștilor români, dar nu se poate pădure fără uscături...

Campioni în "RHYTHM OF THE DANCE"

Oana GEORGESCU

Asociația Culturală de Teatru, Muzică și Film "Dracula" (preș. Stoian Anghel), Organizația Internațională EURAD, Centrul Internațional Antidrog și pentru Drepturile Omului (CIADO) și Asociația Națională a Caselor de Cultură ale Sindicatelor din România (ANCCSR) au organizat la Sala Palatului spectacolul "Rhythm of The Dance" al Companiei Naționale de Dansuri a Irlandei. Acest eveniment-premieră, organizat sub înaltul patronaj al Ambasadei Irlandei la București a fost găzduit și de Craiova, Cluj și Sibiu.

Solistul Michael Byrne, descendent al comunității irlandeze din Birmingham, a început să danseze la 6 ani, a obținut primul titlu de Campion național la 7 ani și a studiat dansul la Doherty Academy of Irish Dance cu celebrii coregrafi Danny Doherty și Marie

Connell. Are 9 titluri de Campion Mondial de Dans. A cucerit până în prezent 100 de titluri de campion la toate competițiile majore incluse în cadrul Campionatelor Mondiale de profil și are 25 de Medalii de Aur la Categoria Echipe/Team/Trupe ca



M. Byrne, N. Kennedy

solist al trupelor de dansuri irlandeze din care a făcut parte. După ce la 15 ani dansa în spectacolul "Magic of the Dance" alături de Christopher Lee, un an mai târziu devenea solist al

Companiei de Dansuri "Rhythm of the dance". Anul trecut a dansat la Beijing pe marele Zid Chinezesc, aclamat de peste 10.000 de spectatori. El a fost secondat la București de frumoasa solistă Nicole Kennedy. Remarcabilă a fost prestația lui Sean Hogan, solist al trupei din 1999 și care a preferat să danseze doar pe acordurile tamburinei sale, un instrument vechi irlandez numit «bodhran», cu care i-a acompaniat pe colegii săi. Alături de instrumentiști, cei trei tenori irlandezi au susținut un recital de excepție în cadrul spectacolului care a durat 2 ore și în care împletirea dintre muzică, dans, costume, coregrafie și ritmurile frenetice a reunit trăirile, tradiția și talentul unic al dansatorilor din toate zonele Irlandei. După România, trupa a susținut spectacole la Florența, Padova și Brescia, iar în aprilie va avea un turneu ce va cuprinde peste 20 de orașe din Anglia. "Rhythm of the dance demonstrează că profesionalismul împletit cu talentul, valoarea și tehnica desăvârșită generează un spectacol pe care dacă nu îl vezi, vei regreta întotdeauna" – titra recent celebrul "New York Times".

(Foto: Gabi Boholt)

Privind o clipă înapoi

Simona IANCU

Deschide seria evocărilor lunii aprilie unul dintre mentorii cântecului românesc, pe care până acum 4 ani cu toții îl consideram nemuritor. S-a născut LA MARGINE DE BUCUREȘTI acolo unde întâlnea CELE MAI FRUMOASE FETE. Era prietenul nostru al tuturor, iar celor cărora le plăcea să petreacă le oferea din inima sa mare cu atât de mult drag CÂNTECE DE VOIE BUNĂ. În cei 73 de ani de activitate muzicală A STRÂNS TOAMNĂ DUPĂ TOAMNĂ, CÂNTECE DE PAHAR, sau cântece despre vraja aceluși TANGOU VEȘNIC TÂNĂR. Cu toți am lăcrimat pe data de 18 iunie 2006 atunci când ETERNUL GICĂ trecea în neființă - **GICĂ PETRESCU** (2 aprilie 1915, BUCUREȘTI – 18 iunie 2006, BUCUREȘTI).

Este unul dintre compozitorii de marcă ai muzicii ușoare românești. A îndrumat pașii multor cântăreți aflați la început de drum, care băteau la porțile afirmării. Era UN OM SENTIMENTAL, care avea mereu ACELAȘI VIS, de a ne oferi întotdeauna bucurii și minunate melodii și nu concepea niciodată O LUME FĂRĂ NOI, cei care îi fredonam melodiile sau îl ascultam la radio atunci când ne difuza VISE UITATE. Dar pe data de 4 martie 2007, am pus cu toții O ultimă FLOARE PENTRU MAI TÂRZIU și am spus în gând că AȘA E VIAȚA, atunci când a trecut în neființă - **ȘERBAN GEORGESCU** (5 aprilie 1952, București – 4 martie 2007, București).

Despre el am putea spune că a ieșit învingător din lupta cu viața. A avut șansa de a se naște a doua oară, iar la vârsta la care mulți se pregătesc să renunțe la activitate, el a renăscut precum pasărea Phoenix. Actor și cântăreț, un artist complex, un trubadur care într-o NOAPTE DE CATIFEA ne oferea REPLICI, DINTR-O CARTE VECHIE, fără însă a vorbi de amintiri - **CORNEL CONSTANTINIU** (6 aprilie 1945).



C. Constantiniu

Născut și trăit în Moldova de peste Prut, el nu și-a uitat frații din România, a cântat, compus, iubit și suferit alături de aceștia. I-a fost DOR DE EMINESCU și a cântat PENTRU EA, pentru nația noastră românească, unde de altfel, în urma unui tragic accident de mașină, și-a găsit și sfârșitul, alături de adorabila și talentata sa soție **DOINA ALDEA TEODOROVICI**, lăsând milioane de oameni împietriți de durere și suferință în urma pierderii celor 2 mari muzicieni - **ION ALDEA TEODOROVICI** (7 aprilie 1954, Republica Moldova – 29 Octombrie 1992, România).

Seria sărbătorilor este continuată de un compozitor reprezentativ pentru muzica românească din perioada interbelică. A scris sute de melodii. Prin intermediul muzicii și-a făcut viața bună prietenă, susținând astfel că NU E SINGUR PE LUME - **FLORENTIN DELMAR** (8 aprilie 1917, Focșani – 31 martie 1983, București).

Luna aprilie este luna muzicienilor care au făcut istoria în muzica ușoară românească. Nu face excepție nici

următorul sărbătorit care a compus melodii pentru o ETERNITATE. A elogiat AMURGUL, dar și FLOAREA, a oferit UN SEMN DE DRAGOSTE, pentru toate FETELE CU OCHI ALBAȘTRII, a cântat TINEREȚEA NOASTRĂ atunci când NE IUBIM, DA NE IUBIM, și când cât e ziua de mare ne vine SĂ CÂNTĂM, SĂ DANSĂM, SĂ VISĂM - **GEORGE GRIGORIU** (8 aprilie 1927, Brăila – 23 februarie 1999, București)

Următoarea sărbătorită este absolventă a Facultății de Medicină din București, medic primar stomatolog. Iubește muzica, pe care o cântă și o compune atât de frumos. Este o textieră remarcabilă și în același timp un pedagog foarte bun, îndrumând pașii tinerilor care bat timid la porțile afirmării. O POVESTE, UN SINGUR OM care excelează în domenii total diferite având două elemente comune: oamenii și iubirea, ea însăși dăruindu-ne O CLIPĂ DE IUBIRE și sfătuindu-ne SĂ PRIVIM O CLIPĂ ÎNAPOI - **MIRELA VOICULESCU FUGARU** - 11 aprilie 1957, Arad).



Mirela Fugaru

Continuă seria sărbătorilor o artistă complexă, compozitoare și solistă vocală totodată care de-a lungul carierei sale ne-a dăruit nouă tuturor O ZI, UN CÂNTEC UN GÂND, pentru O VIAȚĂ dorindu-ne întotdeauna SĂ TRĂIM ÎN LINIȘTE ȘI PACE, să fim ȘI PASĂRE ȘI STEA - **DANIELA CLAUDIA NACU** (11 aprilie 1962, Hunedoara).

Următoarea sărbătorită ne-a oferit ODATĂ CU CÂNTECUL speranțe și împliniri PENTRU TOT CE-AM VISAT și totodată a cântat SALCĂMUL DE PE STRADA MEA - **ANGELA CIOCHINĂ** - (17 aprilie 1955, Urecheni, județul Neamț).

Artista următoare ne-a lăsat în urmă cu un 1 an de zile, când ne-a părăsit cu toate cântecele ei în care a strâns SINGURĂTATE, toamnă, lacrimi, milă. Dar și un adevăr trist însă adevărat MOR ACTORII - **TATIANA STEPA (TATIANA FILIPOIU)** - (21 aprilie 1963 Lupeni – 7 august 2009 București)

Încheiem seria sărbătorilor așa cum am început cu un mentor care cu siguranța își poate scrie numele în cartea de aur a istoriei muzicii ușoare românești. Întotdeauna i-a plăcut UN CÂNTEC VESEL pe care l-a dăruit unui SUFLET DE COPIL, sau celor ÎNDRĂGOSTIȚII care N-AU NEVOIE DE CUVINTE. În cariera sa l-a lădat întotdeauna pe MELOMANUL care spune VORBE MARI dar și DULCEA PASĂRE A TINEREȚII - **EDMOND DEDA** (23 aprilie 1921 – 28 septembrie 2006)

Amintiri dintr-o lume, în care visarea și iubirea se împleteau perfect cu versul și cântecul. Amintiri care ne duc cu gândul și sufletul la un îndemn: OAMENI NU UITAȚI de acești artiști care ne încălzesc inima de fiecare dată, cu căldura și sensibilitatea lor, iar pentru cei care din păcate nu mai sunt, să trimitem un gând bun de mulțumire pentru că au existat.

MIRCEA FLORIAN, personajul sincretic

În 5 decembrie 2009, Mircea Florian a împlinit 60 de ani. Cine să-l creadă? La puțin timp, într-o gală „Om Bun” la Sala Palatului, dădea dureri de cap sunetiștilor și publicului cu o nouă piesă... la fel ca-n tinerețe, atunci când a făcut parte din epoca de aur a folkului românesc. Am început cu sfârșitul pentru a mi se face înțeles demersul de a-l fi portretizat pe artist pe 11 și 18 aprilie, în emisiunea „Remix” de la TVR Cultural.

Student la Cibernetică în București, debutează în 1968 la Student-Clubul din Capitală. Se remarcă cu o piesă „Vocea oilor” difuzată pe ascuns de Cornel Chiriac după invazia Cehoslovaciei din august același an. În compozițiile din primii ani („Banii”, „Veverița subacvatică”, „Podul de piatră”, „Opțiune pentru pace”) singura influență pe care o recunoaște este folclorul - în primul rând cel românesc, apoi cel din Asia și America Latină.

Premiat la al doilea festival național pop de la Sala Palatului, în 1971, are o primă apariție pe disc alături de colega de podium, Marcela Saftiu. În 1973, înconjurat de „Ceata Melopoică” („Un organism viu, mobil, extensibil și adaptabil. S-a mai numit «Mă ajută Zburătorii», «Ceata de dubași, ceterași, kitarozi, cobzari și alți meșteri lăutari», «TenDinți», «Florian în Labirint».) care avea să

ia de altfel proporții conceptuale, produce scandal la prima ediție a festivalului „Primăvara Baladelor”. Piesele cu scântei: „Situția ca o parafrază” („Situția este tristă și amară/mama nu plutește, tata nu mai zboară...”) și o alta care se termina cu discursul lui Dorin Liviu Zaharia, veșnicul neînregimentat: „Trăiască atunci militarismul, cultura fizică și sportul!”

Cu Anton Petrașincu lucrează încă din 1973 (inclusiv în seria „Spectacolelor Irepetabile”), o sumă de reprezentații „multimediale” (avant la lettre), puneri în scenă la modul complex, sunet și lumină, de fapt proiecții ale „De-Semnelor” graficianului peste muzica sa;

angrenaje de muzică, poezie și artă vizuală. Reinventase pentru uzul propriu o formulă electrică de acompaniament cu bas, synth, benzi de magnetofon, de impact.

Deja trecuse de la chitara acustică (perioada Bob Dylan) la o formulă elaborată, cu toate acele instrumente tradiționale (inclusiv orientale), începând cu drâmba și cobza.

Urmează un disc mic în nume propriu (cu „Pădure liniștitoare”, „La fâgădău’ de piatră” și „Cu pleoapa de argint”) în 1975, de la folk la progresiv electro, apoi un altul (cu „Harap Alb a treia oară



cu Costin Petrescu

Eugen Ungureanu

FAVORIT
TELEVIZIUNEA LA CÂȘTECELE NOASTRE



In fiecare Vineri ora 18.00:
Star Musik cu Eugen Ungureanu
si reluare sambata
ora 10.00 dimineata

www.tvbucuresti.com

rătăcit în pădure - Tatăl înțelept către fiul său” / „Harap Alb de spân rătăcit în fântână - Din patru proverbe” / „Păsările din palmă”) de-a dreptul psihedelic.

În primii ani '80 își dezvoltă propria instalație de sunet - un studio mic, dar cu o configurație performantă. Produce muzici - de la cele experimentale, cântate prin concertele de la Ateneu, până la ilustrații pentru filme, muzică de teatru... După numeroase și variate spectacole conceptuale, cu grupul propriu (pur electric) „Florian din Transilvania” scoate în 1986 albumul „Iubirea, tainicul vârtej” (coloană sonoră a unui spectacol complex), la scurtă vreme părăsind țara. În America abordează diverse experimente și expoziții/instalații avangardiste, dar se va stabili în Germania.

După Revoluție am avut ocazia să-l cunosc pe Florian alături de noile sale încercări (de fapt în continuarea operei sale al cărei cuvânt de ordine este neașteptatul!), de la performarea de unul singur în avanpremierea concertelor „Phoenix” la „Ceata Melopoică” (cu Dixie Krauser ori Costin Petrescu din vechea gașcă), de la colaborarea sa cu „Shukar Collective” la muzicile pentru teatru (am filmat premiera la „Ioana și focul” în regia Cătălinei Buzoianu), de la uriașul proiect multimedia (colectiv, including Petrașincu) cu proiecții pe Palatul Parlamentului („Arză-l-ar focul!”) la intimul (adică de club) „FloriMan” cu DJ Vasile și VJ Tom.

Florian. Efemerulsaunu. Irepetabilul. Unicul.

Doru IONESCU

La adio

Octavian URSULESCU

Chiar dacă, recent, s-a considerat că nu merit să fiu primit în rândurile membrilor UCMR, de vreo 40 de ani am publicat peste 5000 de articole, în care am apărut breasla profesioniștilor muzicii, am elogiat talentul de excepție al compozitorilor și interpreților noștri, am mediatizat realizările lor, m-am luptat ca ei să fie cinstiți cum se cuvine, în fiecare ceas al vieții, nu numai atunci când nu mai sunt – și o voi face în continuare, pentru că acesta este crezul meu profesional. Cu atât mai mult mă doare despărțirea de doi creatori pe care i-am cunoscut și apreciat, despre care am scris și am realizat emisiuni radiofonice, cărora le-am consacrat „Portretul componistic” din revista AM.

Dan Mizrahy

Compozitorul, pianistul, muzicologul și profesorul Dan Mizrahy văzuse lumina zilei pe 28 februarie 1926 la București. Excepțional talent precoce, la numai 9 ani a fost admis ca student, cu dispensă de vârstă, la Academia regală de muzică și artă dramatică. Odată însă cu venirea la putere a legionarilor este exclus pe criterii rasiale, așa încât la numai 15 ani ia drumul pribegiei și își continuă studiile la Ierusalim. În 1945 revine în țară și se înscrie la Masterat la Conservator, absolvind cu notă maximă. Cariera sa muzicală



română (nu mai puțin de 9 premii la festivalul “Crizantema de aur” de la Târgoviște!), muzica ușoară sau cea corală. Membru al UCMR din 1980, a fost distins cu două premii ale Uniunii și cu Premiul Criticii muzicale “Mihail Jora”. Activitatea muzicologică a însemnat simpozioane, referate, conferințe-lecție, dar și un îndreptar privindu-l pe Gershwin. A scris muzică de scenă și radiofonică, cântece de Purim, romanțe de neuitat. În 1998 i-a fost editat la Electrecord albumul „Eu te iubesc, romanță”, ce conține adevărate piese memorabile pentru acest gen, așa cum și în muzica ușoară ne lasă adevărate bijuterii filigranate cu minuție de maestru. Jolt Kerestely, care locuia nu departe de regretatul compozitor, îmi spune că fuma mult, mult prea mult. Dar să nu uităm cât a suferit, că între 1951-1953 a fost închis, ca deținut politic! Acum nu pot decât să mă bucur că am apucat, anul trecut, să-i dedic un medalion consistent în rubrica mea nocturnă (aici a ajuns muzica ușoară românească, asta e viața...) din cadrul emisiunii “Noaptea șlagărului românesc”, realizată de colegul Cezar Andrei la Radio România Actualități...

Ne-a părăsit Dan Mizrahy.

Veșnic în pelerinaj, în prigoană și în căutarea locului unde este acasă, a plecat D.M. acolo de unde nimeni nu se mai întoarce.

Muzician, dascal, pianist, compozitor a fost parte integrală din ce avem mai bun în istoria muzicii românești de după război. Dar a fost și omul a cărei dispariție lasă un gol în viața muzicală bucureșteană pe care nimeni nu o va putea înlocui.

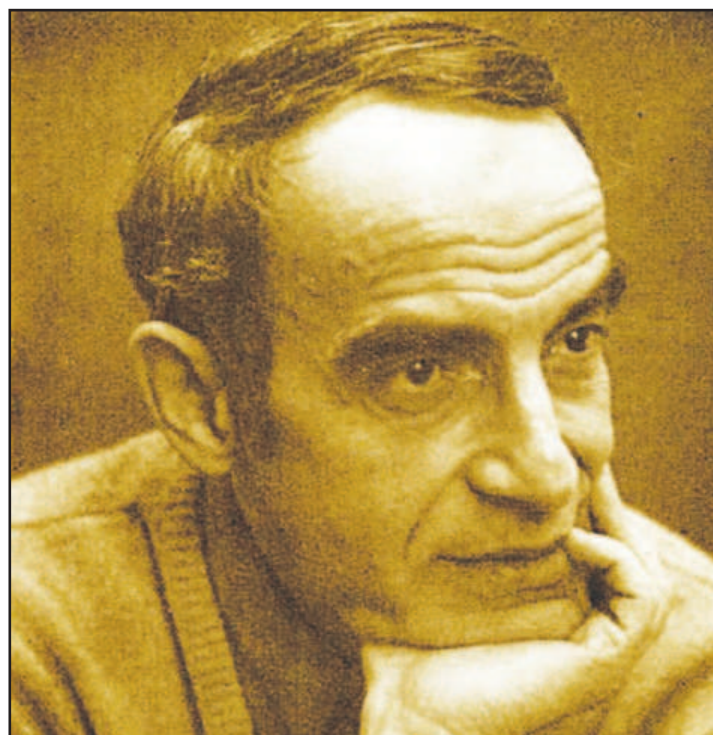
Intellectualul, interesatul, curiosul etern tânăr și frumos, prezent în Capitală oriunde se facea muzică bună, a fost unul din ultimele mari personalități din puținele pe care le mai avem. Gonit, persecutat, urmărit de regimul fascist a evadat în Țara Făgăduinței de unde s-a întors la prima ocazie după război. Dar nu a durat mult timp până ce calvarul soartei l-a aruncat în închisorile, de asta data comuniste.

“Așa a fost” este titlul cărții scrise de acela a cărui nume l-am asociat ani buni cu muzica lui G. Gerschwin. Este cartea unuia care, cu toate nedreptățile și relele care i s-au făcut în țara asta, totuși numai aici și-a căutat și până la urmă-târziu și-a găsit locul, rostul și împlinirea prin cei care l-au înconjurat cu respect și dragoste.

D.M. nu va lipsi numai tovarășei sale de viață, maestrei de canto și gospodinei fără pereche, doamna Cici, ci și nouă tuturor care l-am iubit.

Îți mulțumim, Dane, pentru ce ne-ai dat și pentru ceea ce ai fost.

Ioan HOLENDER



a inclus mai multe segmente distincte: ilustru pianist concertist, cadru didactic (a fost profesor la Liceul „Dinu Lipatti”, la Școala populară de artă, prof. univ. asociat la UNMB), compozitor, muzicolog. Ca pianist a concertat în multe țări ale lumii, dar mai ales și-a văzut încununată admirația nesfârșită față de creația lui Gershwin prin gravarea, în 2002, pe un dublu CD Electrecord, a integralei lucrărilor pentru pian și orchestră, a preludiilor, plus zece lucrări postume pentru pian solo ale compozitorului american. În postura de compozitor, a abordat cu egal talent lied-ul,

Aurel Manolache

Născut la 5 octombrie 1931 la Galați, compozitorul și-a dorit să fie îngropat, îmi spune prietenul lui de o viață, Alexandru Jula ("A fost primul meu director, m-a angajat la Teatrul muzical din Galați pe când aveam doar 20 de ani, deci acum 55!" – ne mărturisește îndurerat interpretul), la malul Dunării. Și parcă Domnul i-a ascultat dorința, fiind răpus de un atac de cord tocmai la Galați! Se afla, împreună cu fiul lui Liviu, actor, în plină campanie de preselecție pentru festivalul „Mamaia copiilor”, căruia i s-a dedicat trup și suflet din 2001, când i-a pus bazele alături de Dumitru Lupu. Criticul muzical Smaranda Oțeanu-Bunea, membru tradițional al juriului acestui festival (lucru normal, conduce „Opera comică pentru copii”) și colaboratoare de multă vreme a compozitorului, îmi spunea îngrijorată că festivalul nu trebuie să moară, trebuie

sprijinit, dar dânsa știe mai bine ca noi câte eforturi depunea Manolache an de an pentru a-l organiza. La ultima ediție a fost „exilat” de la Teatrul de vară din Mamaia la Casa de Cultură a sindicatelor din Constanța! Membru al UCMR din 1968, a semnat zeci de șlagăre, dar mai ales și-a legat viața de teatrul de revistă „Fantasio” din Constanța, pe care l-a înființat în 1969 și l-a condus până în 1995. În ultimul deceniu s-a luptat „la baionetă” cu autoritățile locale conștănțene care, practic, desființaseră această instituție muzicală prestigioasă – mai mult ca sigur că și această durere i-a slăbit inima. A dirijat orchestre importante, inclusiv la festivalul de la Mamaia, dar mai ales a compus mult și bine. A scris muzică pentru spectacole de revistă și balet, corală, comedii, musical-uri, spectacole pentru copii, dar mai ales șlagărele sale rămân peste timp. Unul din primele a rămas de referință: „Ale tale”, lansat de Margareta Pâslaru (îi mulțumim pentru cuvintele sensibile încredințate revistei noastre) și Dan Spătaru, și preluat apoi, între alții, de Alexandru Jula și Ionel Miron. Cântecul a obținut în 1967 Marele premiu al festivalului de la Varadero, în Cuba, iar în 1969 a fost interpretat la „Cerbul de Aur” de ulterior celebrul Julio Iglesias. Între titlurile cele mai cunoscute mai amintim „Zarzărul”, „Mangalia”, „La noi”, „Când merg copii la școală

dimineța”, „Vorbește marea”, „Mama”, „Hai, zâmbește” (hit-urile sale l-au impus la Mamaia pe Cătălin Crișan), „Inimă de păcură”, „Lumea amintirilor”, „Ce frumoasă este marea”, între artiștii cu care a colaborat numărându-se și Doina Badea, Corina Chiriac, Luigi Ionescu, Ilona Moțica, Elena Constantinescu, Loredana Groza, Marina Scupra, Floria Apostol. De asemenea, la „Mamaia copiilor” au fost lansate

cu succes o serie de melodii intrate în repertoriul celor mici, între care „Cornuleț cu lapte” sau „Pisicuța”. Am prezentat prima ediție a festivalului „Mamaia copiilor”, știu cât se identifica maestrul cu această manifestare. Anul trecut i-am dedicat un medalion amplu în emisiunea lui Cezar Andrei de la Radio România Actualități – „Noaptea șlagărului românesc”: știu cât s-a bucurat, fiindcă, din păcate, creația compozitorilor români de muzică ușoară este tot mai rar, mai puțin și mai... nocturn difuzată!

(O. URSULESCU)



Amintirile Margaretei Pâslaru

Vestea aflată de pe Blog Radio m-a împietrit... Dumnezeu să-i odihnească sufletul bun! Cuvintele nu pot aprecia la justa valoare energia creatoare pe care Aurel a folosit-o în sprijinul muzicii ușoare românești. Mă invitase și anul acesta în juriul de preselecție a festivalului „Mamaia Copiilor”, jurizare ce are loc în București, primăvara. Îl admiram pentru atenția acordată micilor cântăreți, grija față de generațiile următoare fiind pe primul loc în agenda lui de lucru. Entuziasmul contagios pe care îl știam de-o viață și spiritul organizatoric fără egal vor fi greu de urmat.

N-am să uit o întâmplare; la vârsta de 13 ani, fiind în vacanță, am dat o audiție, în glumă, la „Teatrul Fantasio” din Constanța. Pe vremea aceea, băteam castaniete cântând melodii spaniole. În pauză, Aurel Manolache a venit spre noi zâmbitor spunându-mi mamei mele că mă angajează pe loc. Propunerea era serioasă, dar firește, eu m-am întors la liceu. În 2008 maestrul m-a emoționat venind special de la Constanța la aniversarea a 50 de ani de la debutul meu. În cadrul sărbătoririi ce a avut loc la Uniunea Compozitorilor din București, Aurel a povestit cu lux de amănunte episodul „audiției”, descris sumar mai sus.

Printre creațiile pe care Aurel Manolache mi le-a încredințat se numără „Ninge, ninge”, „Singurătate”, „Zarzărul”, „La noi” - text Sașa Georgescu - piesă care a obținut o mențiune în 1973 la Festivalul Național de Muzică ușoară Mamaia. Au urmat, melodiile „Măi, măi, măi”, și „Ale tale” – text Ovidiu Dumitru – celebrul duet pe care l-am interpretat cu Dan Spătaru în Cuba, la Festivalul Internațional de la Varadero (în foto, coperta discului). În avion am adaptat textul în limba spaniolă consultându-mă cu H. Mălineanu, membru în juriu, pentru ca astfel piesa să fie mai bine înțeleasă de marele public: „Varadero, Varadero, cantamos el tuo splendor”... Piesa a câștigat în popularitate fiind difuzată zilnic la Radio Havana.

Să nu uităm uverturile la Festivalul Callatis și Mamaia Copiilor, creații care alături de multe altele vor continua să încante publicul. Prin muzica pe care ne-ai dăruit-o, dragă Maestre Aurel Manolache, rămâi veșnic în sufletele noastre!

Margareta PÂSLARU

Anton MIHAJ

Săptămână de săptămână, românii sunt pe poziții frunțase în topurile muzicale internaționale dovedind că muzica dance românească a devenit tot mai populară. În Spania de exemplu, Roton are 3-4 piese săptămânal în topul celui mai prestigios radio, Maxima Fm. **Inna și Tom Boxer** sunt cei mai difuzați artiști români de către radiourile iberice, cu piesele „Hot” și „A Beautiful Day”. Mai mult de atât, Discul de Platină obținut de INNA în această vară pentru peste 60.000 de download-uri ale piesei HOT dovedesc că succesul este unul creat prin munca unei întregi echipe. Anul 2009 poate fi numit anul muzicii dance românești în Europa, echipa ROTON fiind principala promotoare a artiștilor români de gen, INNA, AKCENT, TOM BOXER, PLAY & WIN, RADIO KILLER, MORRIS, care au demonstrat că muzica noastră poate fi un „jucător” demn de luat în seamă.

Conform Media Forest (soft de monitorizare a difuzărilor radio și tv), **Liviu Hodor și Tara** se află pe prima poziție în clasamentul românesc cu single-ul „Happy for you”, „Modul în care a fost primit acest single a reprezentat pentru mine o adevărată surpriză frumoasă” - spune Liviu. Fiind unul dintre cei mai în vogă DJ ai momentului, Liviu a ales să colaboreze pentru single cu hitmaker-ul Edward Maya.

Anul acesta, ziua de 8 martie a căpătat pentru proaspăta mămică **Cristina Spătar** o altă însemnătate: artista nu și-a dorit de 8 martie decât să-și petreacă ziua alături de soțul ei și micuțul Albert. Un buchet de flori și un zâmbet gingaș din partea fiului ei au reprezentat cel mai „scump” cadou pe care Cristina Spătar l-a primit până acum de 8 martie. „A fost o zi minunată”, a mărturisit Cristina Spătar, artista ce și-a lansat noul album, intitulat „Believe”.



Mădălina Manole

Imediat după lansarea pe piață a celui mai nou material discografic, „09 **Mădălina Manole**”, artista MediaPro Music propune spre ascultare un prim single intitulat „Marea Dragoste”. „Am ales să promovez mai întâi piesa Marea Dragoste pentru că are un mesaj special și pentru că toți cei ce au ascultat albumul m-au încurajat să o lansez pe aceasta prima. Deși materialul era gata de ceva vreme, am amânat lansarea lui pentru că pe lista sufletului meu erau trecute câteva vise, neîmplinite până anul trecut: o căsuță, un copil și omul care să-mi stea alături la bine și la greu!”, povestește Mădălina.

După ce anul trecut au cântat pentru prima dată împreună pe scena Romanian Music Awards, **Alexandra Ungureanu și Keo** s-au reîntâlnit anul acesta pentru o nouă colaborare. De data asta, cei doi au înregistrat UPSIDE DOWN, un featuring ce demonstrează compatibilitatea artistică dintre Alexandra și Keo. La scurt timp de la lansarea piesei, i s-a alăturat proiectului și Cristi Stanciu, realizând un



Cristina Spătar

remix al single-ului, Dj care a fost de asemenea actor în ultimul videoclip al lui Keo, „Falling High”.

Margareta Pâslaru ne comunică un raport despre **Banca de alimente** la 5 luni de funcționare. Se implementează în **22 de județe și municipii, București: cele 6 sectoare și Ilfov. Alimente colectate: Total: 109.105 kg a l i m e n t e . Beneficiari: 6.996 de familii. Voluntari implicați: total 4 500 = 45.799 ore de voluntariat - 2.657 voluntari s-au implicat în colectarea produselor, efectuând un număr de 27.025 ore voluntariat; - 1**

843 voluntari s-au implicat în activitatea de distribuție a pachetelor, afectând 18 774 ore pentru distribuția lor; **Bani colectați: 491.105 lei** - apeluri telefonice și sms în rețelele Romtelecom, Cosmote, Orange și Vodafone: **55.020 euro (225 582 lei)**; din urnele dispuse în Carrefour și Mega Image: **120.998 lei** - Donații din licitații și donații în bani: **35 250 euro (144 525 lei)**

Laur, Alex, Papu, Vlad și Oxi ne dovedesc și anul acesta că au stofă de Eurovision, calificându-se la selecția națională cu „Lay Me Down”, o creație 100% .Zero, băieții semnând atât versurile cât și muzica piesei. La aproximativ un an de la succesul piesei „Sunny Days” lansată tot în cadrul concursului Eurovision, cel mai de succes hit semnat .ZERO, piesa „Lay Me Down” reprezintă un nou început pentru băieții, decizi să se implice mai mult și în partea de creație a single-urilor

Cu un prim album de succes și patru single-uri promovate de pe acesta, **Horia Brenciu** nu se lasă și lansează un nou videoclip împreună cu MediaPro Music. Este vorba despre piesa „Prologue”, melodie ce face legătura între albumul „35” și următorul album al artistului. „Prologue” a fost ultima melodie scrisă și înregistrată pentru albumul „35” compusă de Cristian Crețu pe versuri de Andreea Miclici, iar regia clipului poartă semnătura lui Albert Radu.

Pe 21 martie 2010 de Ziua Mondială a Poeziei, celebrată anual de UNESCO, MIKE GODOROJA și DAN MIRCEA CIPARIU au lansat la Galați, cu ajutorul Centrului Cultural „Dunărea de Jos” și al poetei Florina Zaharia, proiectul BLUES POEMS - O FELIE DE POEZIE, printr-un concert de poezie și blues susținut cu Mike Godoroja & Blue Spirit.

Cântăreții... în aer

Ștefana PÂRSU

Cântăreții Elena Merișoreanu, Mihai Constantinescu, Celia, Deea și Dinu Maxer s-au numărat printre vedetele care au ținut să fie prezente la lansarea oficială în România a conceptului "Dinner in The Sky". Un concept unic, inedit, exclusiv și inovator, care există deja în 32 de țări din Europa, Extremul Orient, Asia și în SUA prin parteneri unici și al cărui inventator, belgianul David Ghysels, a venit special la București. Invitat de Ovidiu Barbier și Cătălin Dumitrescu, deținătorii unici ai licenței pentru



Lis au completat lista vedetelor care au aflat în premieră totul despre oportunitățile de entertainment, luxury brands promovations și marketing profesional oferite de „Dinner in the Sky”, proiect care se va lansa

poate ridica până la înălțimea de maximum 50 metri și poate fi folosită pentru diferite evenimente (lunch, dejun, concerte, nunți, întruniri de afaceri, conferințe de presă, casino, degustări de vinuri, demonstrații culinare și bartending, vizionarea competițiilor sportive, a evenimentelor culturale sau a concertelor în aer liber și chiar pentru sesiuni sportive - fitness, spinning, aerobic etc),.

A fost distins în 2009 de către BOSTON Globes cu BEST EVENT Marketing Campaign, iar nenumăratele cronici apărute în mass-media și reportajele exclusive prezentate în jurnale

și emisiuni TV live l-au descris ca fiind unul din primele 5 „Amazing restaurants in the World”. Noi i-am acordat titlul neoficial și românesc de “Cel mai spectaculos loc de concerte din lume”. (Foto: Gabi Boholț și dinnerinthesky.com)



în România, acesta a fost încântat să se întrețină cu interpreții care văzuseră în străinătate celebra „masă” și mai ales cu Gen.Dr.Dumitru Prunariu, singurul cosmonaut român. Actorul Gabriel Fătu, Florentina Opreș (Prima TV), Oana și Viorel

în România (de fapt se va ridica la 50 de metri) la jumătatea lunii mai, evenimentul depinzând de vreme. Și mai ales de intensitatea vântului. “Dinner in The Sky” este un „restaurant aerian”, mai precis o masă pentru 22 persoane care se

Antract 25

Doru DRĂGHICI

Grupul a fost înființat de Bobiță Cătușanu în 1984 și s-a numit inițial Mini-Paradox, fiindcă se afla sub aripa ocrotitoare a unui grup de rock cu experiență din Rm. Vâlcea, Paradox. Ulterior, când s-a dus în studiourile Radioului Național să înregistreze, s-au prezentat la... "comisie" sub numele « Zig-Zag », au fost sfătuiți să-și caute un drum "mai drept", așa că s-au întors cu un titlu nou: ANTRACT. Componenta la primele două albume Antract: frații Cristian și Zelu Iordan (chitară și tobe) și Robert Constanținescu (clape). După 3 ani de tăcere s-a produs "fuziunea cu Sibiul": cooptarea lui Ilie "Manole" Vlad (ex-Riff) la chitară și a lui Arthur Fleischer la tobe. Un intens moment de nehotărâre l-au trăit odată cu piesa "Ești frumoasă...": părerea unanimă a fost că piesa "e o oroare", dar a... devenit o piesă de rezistență. **"Înainte de toate"** (1999)



este titlul celui de-al treilea album, care se distanțează din punctul de vedere al exprimării artistice de albumele anterioare, "Antract" (1994) și "Blestem" (1995). În 2000 Arthur Fleischer este înlocuit la baterie de Florin "Pefi" Pop (înlocuit în 2001 cu Andrei Bărbulescu-ex Sarmalele Reci, urmat de Szabi Bozsoky, înlocuit de Cosmin Cadar). Noul material se numește "Amintiri", conținând șase piese de dragoste, iar cel de-al cincilea album, «Nou» este editat în 2003, când trupa l-a cooptat la claviaturi pe Fernando Draganici.

În 2004 trupa Antract a împlinit 20 de ani editând un album aniversar, numit "Live 20 ani", cu multe piese de rezistență, ca și un nou hit, "Cârciumăreasa". Albumul "Contraste" este al 7-lea album și al doilea în format multimedia. La 8 Martie 2010 la Teatrul Anton Pann din Rm. Vâlcea este lansat

albumul aniversar ANTRACT 25 DE ANI LIVE printr-un concert electroacustic. Componenta ANTRACT: PAUR – VOCE, BOBIȚĂ CĂTUȘANU – BASS, LIDER, ILIE MANOLE VLAD – CHITARA, COSMIN CADAR – TOBE, CRISTIAN IORDAN – CHITARA, IULIAN ANDREI – CLAPE.

Deepcentral în Rusia

Sorin BANU

Hiturile „Russian Girl”, „Cry it away” și „In Love” au putut fi ascultate de către publicul rus live în clubul Honey din Yaroslav. Înainte de a începe filmările pentru emisiunea „Dansez pentru tine”, Doru împreună cu colegul său de grup, George, au onorat invitația clubului de a susține un concert. Impresarul trupei a declarat că băieții au oferte pentru concerte atât din Cehia, Grecia cât și din Ucraina. Aceste inițiative ale cluburilor din afară demonstrează încă odată faptul că muzica dance românească este ascultată și apreciată de către

publicul străin.

Iar în România hitul lor „In Love” este cea mai difuzată melodie, atât la radio cât și pe canalele de televiziune de specialitate, conform Nielsen Music

Control. Videoclipul lor a totalizat, în mai puțin de 4 luni de la lansare, peste 500.000 de vizionări pe canalul oficial **Universal Music Romania** de pe **Youtube**.



«COPILII - cel mai exigent public! »

Oana GEORGESCU

În ianuarie 2003, Consiliul General al Primăriei Municipiului București dădea girul *Operei Comice pentru Copii* - prima instituție muzicală de acest gen din România! O creație sau mai bine zis un proiect de mare succes care se lansase încă din 1998, ca o companie independentă, director-fondator fiind criticul muzical Smaranda Oțeanu-Bunea. Activitatea, turneele, premierele și mai ales premiile și trofee obținute în țară și peste hotare sunt practic de necuprins, dar cel mai important este faptul că *Opera Comică pentru Copii* și-a câștigat audiența, aprecierea și dragostea celor mai mici și mai exigenți spectatori.

Și în această stagiune *Opera Comică pentru Copii* invită micii melomani la Sala Mică a Palatului Național al Copiilor, în fiecare luni și marți, la orele 14.00 și 16.00 (cu excepția perioadelor de turneu), unde pot fi aplaudate capodopere ale literaturii românești și universale, tinere vedete ale scenei lirice, cunoscuți dansatori, balerini, dirijori, regizori sau coregrafi. "Cap de afiș" este în multe dintre spectacolele marea actriță Stela Popescu.

Palmareul colectivului condus de Smaranda Oțeanu-Bunea, din care mai fac parte alături de zeci de actori, muzicieni, regizori, dansatori, artiști lirici și scenograful Viorica Petrovici (director artistic), Ciprian Teodorașcu (dirijor) sau Mihai Babușka (coregraf) este impresionant: 12 Premii Naționale pentru Management, Interpretare, Regie, Scenografie, 10 Premii Internaționale, Premii de Excelență (Israel 2006 și 2007, APRECIATION AWARD, India 2008, DIPLOMA de EXCELENȚĂ - Quebec, Canada 2008, "EXCELENȚĂ în ARTĂ" - Israel 2009, EXCELENȚĂ în EDUCAȚIE" și "PERFORMANȚĂ în ARTĂ", India 2009), 2 Premii Internaționale pentru "Tinere Talente", 50 de titluri în repertoriul permanent (opere bufe, balet de buzunar, musicaluri), peste 150 de reprezentații și workshop-uri și peste 50.000 de spectatori/stagiune (reprezentațiile au fost și sunt susținute în aer liber și în săli de minimum 200 de locuri!).

Opera Comică pentru Copii a efectuat cu succes turnee în Europa, Asia, Africa, Canada și SUA și a participat la Festivaluri și turnee în Croația (2004, 2006), Israel (2006, 2008), Austria (2007), Coreea de Sud (Festivalul de Teatru pentru Copii de la Keochang, 2007), în China, India (Festivalul de Teatru pentru Tineret de la New Dehli 2007, 2008), Spania (2008), Danemarca, Franța (Euro Disney), Egipt, Canada și SUA (2008), Tunisia (2009) sau Rep. Dominicană (2010). Și aceasta pentru că întreaga echipă, a cărei vedetă este nimeni alta decât îndrăgita actriță Stela Popescu, reușește să creeze și să dezvăluie cu fiecare spectacol o lume incredibilă, fascinantă, plină de culoare și savoare în care cei mici aplaudă, cântă, rîd și dansează împreună cu artiștii. "Aplaudă la partituri de Bach și Mozart, nume de care ei nu au auzit niciodată, ba chiar și-i fac...prietenii, așa cum se întâmplă și cu artiștii de pe scenă care comunică mereu cu micuții spectatori. Iar copiii îți mulțumesc în felul lor că te-ai gândit la ei și că le poți dezvălui de fiecare dată, cu fiecare reprezentație, o Țară a Minunilor" - ne-a mărturisit Smaranda Oțeanu-Bunea, cu doar câteva minute înainte de începerea spectacolului "Piatra din Casă", un musical de Roman Vlad după piesa lui Vasile Alecsandri, în regia lui Cristian Mihăilescu și scenografia Viorică Petrovici. Un spectacol al actualei stagiuni care este găzduit de Sala Mică a Palatului Național al Copiilor și în care joacă și Stela Popescu. Februarie 2009 a marcat pentru marea actriță succesul extraordinar al premierei cu spectacolul "Coana Chirița" (regia Cristian Mihăilescu), în care deține rolul principal și care se joacă și acum.



Stela Popescu

Cel mai recent turneu al trupei *Operei Comice pentru Copii* a fost efectuat în Caraibe la invitația PULLMAN Tour, al cărui manager i-a văzut anul trecut jucând în Tunisia unde au prezentat spectacolul "Romania Amazing Country", un mozaic muzical-coregrafic cu muzică etno și dansuri românești. Acesta a insistat și a făcut tot posibilul să-i aducă pe artiștii români pe scena uriașei săli de 1.000 de locuri a Teatrului unuia dintre cele mai luxoase vase de croazieră - "PACIFIC DREAM". Artiștii *Operei Comice pentru Copii* din București au cântat și au dansat practic pe "Broadway"-ul plutitor ce a navigat pe Marea Caraibelor, între insulele Martinica și Guadalupe. "Romania, Land of My Heart", "Greetings from Romania" și "Romania Amazing Country" s-au numit spectacolele pe care artiștii români conduși de Smaranda Oțeanu-Bunea le-au susținut seară de seară în fața a peste 1.000 de spectatori aflați în croazieră și sosiți din toate colțurile lumii. Soliștii vocali și balerinii *Operei Comice pentru Copii* au prezentat piese din repertoriul folcloric românesc, dar și șlagăre de succes precum "Lele" și "Zig-Zaga" pe orașul plutitor cu 2.000 de locuri și 12 punți ce a navigat în Caraibe, între Santa Lucia, Martinica, Guadalupe, Tortola și Republica Dominicană. Invitată de onoare a fost actrița Stela Popescu.

Trebuie să remarcăm extraordinara mobilitate și adaptabilitate ale colectivului condus de Smaranda Oțeanu-Bunea („moderator” al fiecărui spectacol”) ce contribuie din plin la succesul *Operei Comice pentru Copii* oriunde s-ar afla. În fiecare săptămână susțin la Palatul Național al Copiilor în stagiune permanentă (*Opera Comică pentru Copii* este administrator principal al fostei Săli Giulești aflată încă în renovare) câte patru spectacole, toate cu săli arhipline, fac turnee în toată țara, iar solicitările pentru turneele în străinătate curg în...valuri. De pildă, ca proiecte pentru anul 2010, *Opera Comică pentru Copii* are deja fixate pe harta lumii cel puțin

patru destinații „exotice”: Egipt (în aprilie), China (august, cu ocazia Expoziției Mondiale Shanghai 2010), Canada (2010) și pentru a patra oară, India (decembrie) ca invitați speciali ai Festivalului de Tineret de la New Delhi.

Iată care sunt PREMIERELE Stagiunii 2009-2010: „Ciuleandra/ Balul din pădure” - balet etno (coregrafia lui Mihai Babușka), „Directorul de Teatru” de W.A. Mozart, „Pădurea Albastră” - feerie muzicală de Dumitru Lupu, „O Noapte Furtunoasă” - musical de Roman Vlad, „Mirandolina” - balet de buzunar, „Gianni Schicchi” de Puccini, „Domnul Conopidă” - musical, adaptare după J.Offenbach (regia Cătălin Voineag), „Balul Isprăvnicesei” - tablou muzical-coregrafic, etno, „Primăvara Magnoliilor” și „Alb și Negru” - un recital extraordinar cu șlagăre românești și internaționale, cu arii din opere, operete, canțonete, muzică etno și clasică, dar și fantezii coregrafice în stil preclasic, „Bătuta Moldovenească” - medalion etno, „Rică și Mengone” - musical cu arii și personaje celebre din reprezentațiile *Operei Comice pentru Copii*, „Bărbierul din Sevilla” de Rossini și „Un port la capăt de

lume” - balet de buzunar. Se joacă însă cu mare succes și spectacolele *Coana Chirița*, *Piatra din casă*, *Cristinel și prietenii săi*, *Il maestro di cappella*, *Oblio*, *Pygmalion*, *Fata moșului și fata babei*, *Minunița și vrăjitoarea*, *Farmacista*, *Il signor Bruschino*, *Păpușile meșterului Coppelius*, *Povești vesele cu duci*, *Marchize și bufoni*, *Pimpinone*, *Livietta și Pungașul*, *Elixirul Dragostei*, *Poveste Buclucașă*, *La serva padrona*, *Frumosa și Bestia*, *Cantata Cafelei*, *Zig-Zaga și Figaro*. Și încă o dovadă a calității și competitivității spectacolelor din repertoriu: anul trecut, în mai, artiștii au prezentat pe scena Fantasy Festival din Disneyland Paris spectacolul "Ciuleandra", baletul de inspirație folclorică ce are la bază creația lui Roman Vlad, iar în toamnă s-au aflat în turneu în SUA (Washington, New York și Philadelphia) cu spectacolul "O noapte furtunoasă", un musical semnat de același Roman Vlad și care a avut premiera în aprilie când a fost prezentat și în Spania, la Teatro del Arenal, în cadrul "Săptămânii teatrului românesc la Madrid".

Radu Șerban: „Parfumul străzilor”, vol. 1

Casa de discuri Electrecord, depozitară a tezaurului de aur al muzicii românești, ne oferă (cu sprijinul Asociației culturale „Șerban” – președinte Domnica Șerban) această colecție uluitoare de melos românesc autentic. Nu mai este nevoie să reamintim locul înalt ocupat de Radu Șerban în ierarhia și în istoria muzicii ușoare românești, pentru că o bună parte din cele 24 de titluri vă vor veni automat pe buze: „Balada” (superbul duet între Marina Voica și



Margareta Pâslaru), „Seara” (Anda Călugăreanu), „Parfumul străzilor” (Mihaela Mihai), „Prieten drag” (Pompilia Stoian – poate în vol. 2 vom găsi și varianta originală, cu M. Voica), „De ce-ai venit, de ce-ai plecat”, „O trestie doar”, „Încă nu e târziu” (M. Pâslaru), „Pasărea de apă” (Mircea Șerban), „La un pas de fericire” (Marcela Rusu), „Strada” (Ion Dichiseanu), „Pomul cu vrăbii” (Roxana Matei), „Și ploua...” (A. Andreescu), „O ramură spre cer” (C. Chiriac). Un adevărat CD-document despre forța muzicii ușoare românești, despre talentul excepțional al marilor noștri creatori, așa încât așteptăm cu nerăbdare vol. 2, la lansarea căruia sperăm să fie invitați mai mulți colaboratori – de această dată au fost M. Pâslaru, H. Moculescu, I. Dichiseanu.

Alexandru Arșinel: „Evergreen”

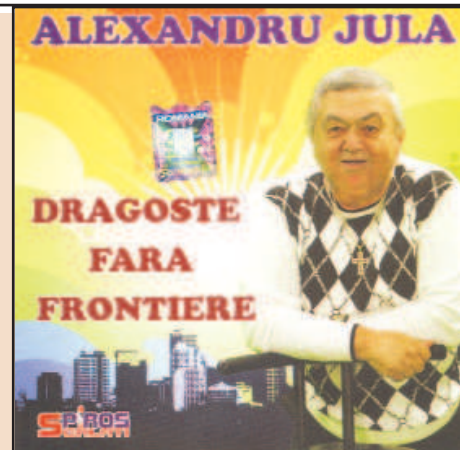
Asemeni melodiilor nemuritoare pe care ni le restituie în acest album împreună cu prestigioasa casă Electrecord, Alexandru Arșinel este el însuși



„veșnic verde”, tânăr, puternic înfiorându-ne cu vraja unor refrene de neuitat: „My Way”, „Buona sera, signorina”, „Fascination”, „Valurile Dunării”, „Please, release Me”, „Let Me Go”, „Mona Lisa”, „Over and Over”, „Some Broken Hearts”... Înafara faimosului vals al lui Iosif Ivanovici, artistul a introdus pe album încă o creație românească – amuzanta, antrenanta „Mamaia Samba” de H. Mălineanu. La înregistrarea materialului muzical au contribuit nume de legendă ale genului – Alexandru Avramovici cu formația sa și saxofonistul Dan Mândrilă. Aranjamente muzicale și orchestrații – Dan Dimitriu, tot el având inițiativa alcătuirii unui grup vocal din 4 minunate voci feminine adolescente. Încă o dată, Alexandru Arșinel ne dovedește că este și un cântăreț absolut remarcabil!

Alexandru Jula: „Dragoste fără frontiere”

La 75 de ani, când alții s-au pensionat de mult și merg la pescuit (el are și unde, la Galați!), marele artist care este Alexandru



Jula nu încetează a ne uimi, lansând album după album, unul mai bun ca altul. La un an după *M-ați otrăvit cu apă*, iată că el lansează la casa SPIROS (cu imprimări făcute la „Pericol Studio”, cu Cristian Doicu la pupitru) acest album absolut remarcabil. Ce impresionează în primul rând este culoarea timbrală, varietatea de ritmuri, calitatea versurilor (este un album de autor Carmen Aldea-Vlad), diversitatea melodică. Zece piese sunt semnate de Alexandru Martinkievici, a 11-a de Dumitru Lupu. Masterizare de clasă și titluri care îți merg la suflet, cum ar fi: *Deli dei, Când se naște un copil, Dunărea mea, Carmelita, Plânge un țigan, Anii tinereții, Jumătatea mea, Buona sera*. Față de precedentul album, nota ironic-tandă e prezentă doar în *Voi, damele și Hoțul de inimi*, având de-a face cu un disc emoționant, nostalgic, grav, tulburător și – nu o dată - trist, așa cum e și viața...

Steliana Sima: „Unde-i satul de altădată?”

Frumoasa și atât de înzestrata interpretă, care de anul trecut este și director la prestigiosul ansamblu „Ciocârlia”, revine spectaculos cu acest album de referință, editat la casa Big Man: nu mai puțin de 18 titluri, între care rețin atenția „Oameni buni din toată țara”, „De când te iubesc pe tine”, „De-aș putea vremea să-ntorc”, „Fir-ai tu, străinătate”, „Mi-ai ieșit



dragoste-n cale". Produsul muzical este excepțional, rezultat din colaborarea cu orchestra „Lăutarii” de la Chișinău, dirijor Nicolae Botgros; sunetul – A. Lifenco. Booklet-ul este de asemenea la înălțime, cu recomandarea călduroasă făcută de Marioara Murărescu. Artistă de prim rang, Steliana Sima merita acest CD de excepție produs de Big Man!

Ovidiu Komornyk: „Iartă-mă dacă ți-e dor”

Ocupat să editeze discuri colegilor de breaslă, iată că reputatul cantautor a găsit timp și



pentru el, propunându-ne acest CD remarcabil nu numai din punct de vedere muzical, ci și grafic. Între cele 10 compoziții, muzică și text, se detașează „Iartă-mă”, „Dragostea ne va salva”, „Doar de dragul tău”, „Vreau să zbor”, „Departee, undeva”. Avem aici și o creație în limba italiană (protagonistul a cântat mult timp în

Peninsulă), dar și sensibilă melodie „In memoriam Laura Stoica”. Întregul CD este, cum spuneam, extrem de îngrijit realizat, din toate punctele de vedere, la loc de cinste fiind trecuți și colaboratorii Emanuel Gheorghe “Fisă” (orchestrații, chitară, sunet), Vladimir Sergheev “Vova” (orchestrații, sunet), Dan Lazăr (vioară), regretatul scriitor Stelian Filip (versurile piesei dedicate Laurei Stoica). În grupul de backing vocal apare și fostul concurent la „Cerbul de Aur” și Mamaia, Cristian Nistor.

Lucky Marinescu: „Nu mă uitați! Lucky”

Subintitulat „Cele mai frumoase cântece din repertoriul solistei Lucky Marinescu”, acest CD editat de Magazinul Muzica (înregistrări digitalizate în



laboratoarele Star Media Music) reunește cu adevărat piese cunoscute, fredonate, neuitate. Între ele, la loc de cinste: „Așa începe dragostea”, „M-am născut în România”, „Replici” (în duet cu Cornel Constantiniu), „Ne-am despărțit” (cu Aurelian Andreescu), „Visul meu, viața mea”, „Așa e dragostea”, „Dragi îmi sunt cântecele mele”. Între cele 22 de titluri, 4 sunt cântate în limba maghiară, printre care „N-am știu să te păstrez” sau „Cântec simplu”. Lista autorilor însumează maeștri de vază ai genului: R. Șerban, H. Mălineanu, S. Dinicu, A. Giroveanu,

G. Solomonescu, E. Deda, N. Kirculescu, L. Profeta, E. Roman, A. Winkler, P. Mihăescu... O colecție într-adevăr unică, pe care o recomandăm tuturor adevăraților iubitori de muzică ușoară.

Daniel Iordăchioae: „Best of”

Sub egida Ovo Music (care, iată, reușește performanța de a consacra albume de colecție câtorva vedete ale muzicii ușoare), popularul interpret Daniel



Iordăchioae își reunește 19 hit-uri pe acest album încântător. Nu puteau lipsi de aici „Mă-ntorc la tine, mare albastră”, „Acel paradis pierdut”, „Dacă într-o zi mă vei iubi”, „Adună-ți soarele-n priviri”, „Am fost actor”, „Între noi e o stea”, „Ești inima mea” – piese aparținând compozitorilor Florentin Delmar, Ion Cristinoiu, Dumitru Lupu, Dani Constantin, Mihai Vanica, Dan Iagnov, Marius Micu. În egală măsură, cântărețul (care între timp a absolvit facultatea de regie film!) ne face să-i descoperim înzestrările de compozitor și textier în melodii cum ar fi „Moldovean blues”, „Ruj pe buze”, „Amintiri”, „Protest”, „Plâng”. Cuvinte emoționante și spirituale ne adresează protagonistul și în booklet, reamintindu-ne că este un “dinozaur” de... 41 de ani! Ce nedrepti suntem cu valorile! Oricum, tăticii Iordăchioae, pentru al doilea copil, fetița Salma, un gând bun și din acest colț de pagină.

Muzică și literatură

Yvonne PANDREA

În cadrul "Stagiunii muzicale Iosif Sava" a Fundației ACCUMM (președinte Petru Maier Bianu) la Palatul Șuțu a avut loc un interesant eveniment care a



C. Cornea, L. Fedorca

pus alături muzica și literatura. Este vorba de un original "Atelier de cultură și civilizație universală", găzduit cu ospitalitate de Muzeul municipiului București (director Ionel Ioniță). Recitalul cameral susținut de violonistul Tudor Diaconescu și pianist Elena Popa, doi tineri și talentați muzicieni, a inclus E. Chausson – *Poème*, G. Enescu – *Sonata Torso*, S.

Prokofiev – *Sonata a II-a* pentru vioară și pian opus 94 bis. Numerosul public, care a făcut neîncăpătoare aula palatului, a așteptat cu mare nerăbdare prezentarea, lansarea și ședința de autografe a scriitorului Constantin Cornea – eveniment oferit cu sprijinul

"Mediabrain". Tinerii actori Iolanda Covaci și Daniel Mecu au dat viață unor scene de mare dramatism din remarcabilul roman "Vestitorii", cu o scriitură de o muzicalitate, am spune, cu totul aparte. Așa cum spunea criticul Petru Maier Bianu, "este un roman al conștiinței, dar ținta lui reală este arta, dar mai ales artistul. "Vestitorul" are chipul unui visător care crede cu tărie în forța artei." Scriitor de mare forță și profunzime în demersul său literar, Constantin Cornea a atras mulți oameni din spațiul muzical, între care interpreta de muzică ușoară Liliana Fedorca, critici, comentatori, cărora amfitrionul, Petru Maier Bianu, le-a arătat la final pianul regretatului interpret și textier Angel Grigoriu, din grupul legendar "Trio Grigoriu", care acum cântă sus în ceruri... (Foto: Mireille Astrid Popa)

„Sexy Love” în Europa

Sorin BANU

După ce a ajuns nr. 1 în Grecia și a fost licențiat în peste alte 20 de țări, proiectul muzical Residence DeeJays & Frisco cucerește noi teritorii. „Sexy Love” se află în topul difuzărilor radio din Olanda, iar videoclipul



se află în heavy-rotation la importantul canal TV muzical olandez, TMF (The Music Factory). Ei sunt susținuți de Armada Music și sunt promovați pe cea mai populară compilație de gen, alături de nume cunoscute ale industriei muzicale dance internaționale.

La scurt timp după ce au cucerit România, Bulgaria, Grecia și Olanda, artiștii MediaPro Music au pătruns în playlisturile radiourilor din Rusia, Norvegia și Polonia, iar în Suedia au ajuns deja în top 30 DeeJays Airplay.

Piesa produsă de Ionuț Untaru, alias Frisco, lansată în vara anului 2009, s-a menținut pe primele poziții ale topurilor radiourilor românești timp de 25 de săptămâni și este una dintre cele 3 piese românești ce se găsește pe iTunes, cel mai important portal de music download din lume, alături de melodii cu Inna și Edward Maya.

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE EDITURA MUZICALĂ CU
SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL
ȘI ÎN COLABORARE CU U.N.M.B.

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Director: Costin ASLAM

Redactori:

Mihai COSMA

Octavian URSULESCU

Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:

Al. I. BĂDULESCU, Lava BRATU, Corina BURA,
Petre CODREANU, Constanța CRISTESCU,
Marcel FRANDEȘ, Oana GEORGESCU,
Doru IONESCU, Florian LUNGU,
Petruța MĂNIUȚ, Doina MOGA, Yvonne PANDREA,
Gheorghe NEACȘU, Alexandru ȘIPA, Vasile TIMIȘ,
Florin-Silviu URSULESCU

Pt. ediția electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: București, Calea Victoriei 141, sect.1,
010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67

E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL

TEL: 021-410.64.88

ISSN: 1220-742x